

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 645

DE BLAUWE DOOD

20 CENT

De Japanners achter den tafel hielden hun grijnzende oogen langen tijd op den indringer gevestigd.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

De Blauwe Dood.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

EERSTE HOOFDSTUK.

Geheimzinnig sterfgeval.

Om drie uur in den middag van den 12den Maart van het jaar 19'.. stierf plotseling Sir Edward Broadwood, opperstalmeester van Koning George van Engeland.

Hij stierf midden op straat, en het was te Oxford Street op nauwelijks honderd passen van Piccadilly Circus. Hij stond te kijken voor een boekwinkel, zooals getuigen naderhand verklaarden, en plotseling, zonder dat iemand het had kunnen verwachten, bracht hij de hand naar het hart, mompelde eenige woorden die verloren gingen in het straatgedruisch, dat van vroeg tot laat dezen zeer drukken verkeersweg vervult, en zonk toen neer op het asphalt, voor men hem te hulp had kunnen schieten. Hij werd zoo spoedig mogelijk een apotheek binnen gedragen, maar nog voor de ijlings ontboden geneesheer ter plaatse was,

had hij reeds de laatste adem uitgeblazen, zonder weder tot bewustzijn te zijn gekomen.

En tot zijn verwondering bemerkte die arts — zijn naam was Evans — dat het gelaat van den overledene een eigenaardige, groenblauwe kleur vertoonde, als van zeewater, waarop de zon schijnt. De ooggen puilden een weinig uit het hoofd, en het bleek moeilijk te vallen, er de oogleden over te sluiten.

De identiteit van den doode bleek spoedig genoeg uit de papieren die hij in zijn portefeuille had.

Dokter Evans was een pasbeginnend geneesheer, die zich pas onlangs in de Oxford Street gevestigd had, en dit geval trof hem al zeer onaangenaam, want hij zat zeer verlegen met het vaststellen van de juiste doodsoorzaak.

Tenslotte vulde hij in, zonder echter zeker te zijn dat hij het bij het goede einde had „hersenberoerte“.

Maar daarbij bleef het niet.

Want Sir Broadwood, zeer bekend in de Londensche sportwereld, had een huisarts en die huisarts kwam natuurlijk ook naar den doode omzien, zoodra deze naar zijn woning in de King Albert Lane vervoerd was. En hij werd niet alleen gedreven door zijn vriendschap voor Broadwood en zijn weduwe, maar ook nieuwsgierigheid en verwondering, want hij kende den opperstalmeester als een krachtig man, in alles matig, en die misschien voor alles aanleg had, maar heel zeker niet voor een hersenberoerte.

Hij kwam, en liet zich de zaak verklaren, voor zooverre er iets te verklaren viel. En ook hij bekeek met groote aandacht het blauwe gelaat, met de nu sterk uitpuilende oogen. En hij begreep het niet! Als het aan hem had gelegen, dan zou hij zeker tot autopsie van het lijk overgegaan zijn, gedreven door zijn beroepsijver, en door de begeerte, licht te brengen in hetgeen hij kortweg een raadsel noemde.

Maar Lady Broadwood verzette zich heftig hiertegen en de dokter moest zich wel gewonnen geven, al was het dan tegen zijn zin.

Op 23 Maart van hetzelfde jaar stierf Lewis Murray, secretaris van den toenmaligen Minister van Buitenlandsche Zaken.

Hij stierf midden in Hyde Park, gleed in de wereldberoemde Rotten Row van zijn paard, mompelde iets onverstaanbaars, trok even met de ledematen, en was dood.

Zijn gezicht zette blauw op, binnen een half uur tijds, en de oogen kwamen in enkele seconden ver uit het hoofd te voorschijn.

Murray was, toen hij stierf, acht en twintig jaar, en zijn eigen geneesheer verklaarde van hem, dat hij zelden iemand gezien had, zoo kerngezond, schijnbaar voorbestemd om tachtig jaar te worden, als deze krachtig gebouwde sportman, die nog pas een jaar geleden deel had uitgemaakt van de ploeg, die het nummer Achtriems-gieken te Hanley gewonnen had.

Dat was zeker eigenaardig genoeg, maar Londen is een reusachtige stad, met meer dan zeven millioen inwoners, en men leefde snel in dien tijd, weinig minder snel dan thans.

Maar de zaak kreeg toch een ander aanzien, en de Londenaren begonnen er zich met meer aandacht mee te bemoeien — een aandacht die spoedig schrik werd, toen, nauwelijks

twaalf dagen na dien zonderlingen dood James Trotter, een zeer bekend Lagerhuis lid, dood-geverfd als aanstaand leider van de Torries stierf terwijl hij zich bevond temidden van de menigte, die den Prins van Wales na de terugkomst van een van diens talrijke reizen aan het Victoria Station verwelkomde.

Hij slaakte eensklaps een soort gekreun, strekte de armen uit, zijn gelaat kreeg een vreeselijke uitdrukking van ontzetting, en hij zou zijn neergevallen, als dat mogelijk ware geweest temidden van die compacte menigte, zoo dicht opeen gedrongen, dat men, zooals de volksmond zegt, „over de hoofden had kunnen loopen“. Het was zelfs onmogelijk, hem te vervoeren, alvorens de menigte zich verstrooid had en zonder dat men het nog goed wist omdrongen die duizenden een lijk met een akelige blauwe kleur en als krankzinnig starende oogen, en dat overeind bleef staan, alsof het leefde.

Dat was drie — en men begon aandachtig te worden. Geneesheeren bespraken het geval, en in enkele sensatie begeerige bladen werd al iets gefluisterd van een geheimzinnige epidemie, die binnenkort Londen zou teisteren.

De familie van Trotter was de eerste die er in toestemde, het lijk te doen schouwen.

Het publiek wachtte in groote spanning. Er verliepen twee, drie dagen — en toen moesten de zeer knappe geneesheeren, die de schouwing verricht hadden, wel bekennen, dat zij er volstrekt niets van begrepen....

Op het oog leken alle organen volkomen intact te zijn. De lever, de milt, de nieren, het hart, hadden hun gewonen omvang, en alleen scheen er in het laatste orgaan een abnormale aandrang van bloed te hebben plaatsgegrepen. De groote halsslagaders leken echter sterk verwijd te zijn, maar het meest opvallend, ofschoon volkomen onverklaarbaar, was de eigenaardige kleur van het bloed, die nog vele uren na den dood bleef standhouden.

Toen opende men ook de hersenpan. En alweder was er reden tot groote verwondering, want de hersens bleken met bloed, van dezelfde eigenaardige groenblauwe kleur, sterk overvuld te zijn. Dat werd dus geconstateerd — maar hoe het te verklaren?

Hoe was het mogelijk dat schijnbaar volkomen gezonde lieden in de kracht van hun leven terneder werden geveld, door iets, dat ongetwijfeld sterk op een beroerte geleek, maar het toch zeker niet was?

Geneesheeren zijn geduldige lieden, en zijn niet zoo spoedig tevreden met hun onderzoek.

Deze heeren gingen dus over tot zeer nauwkeurig onderzoek van het bloed. De substantie bleek slechts weinig gewijzigd te zijn. Roode en witte bloedlichaampjes stonden tot elkander in de normale verhouding — met dit onderscheid evenwel dat de blauwkleuring uitsluitend de witte lichaampjes had aangetast, terwijl de roode onveranderd waren gebleven.

Zij waren het er echter spoedig over eens, dat dit bloed vergiftigd was, maar hoe — waardoor — dat was hun een raadsel, en al deden zij er al hun best toe, zij waren niet bij machte om dat raadsel op te lossen. Knappe koppen uit Berlijn en Parijs kwamen over, zoo vlug een vliegmaschine wilde vliegen, en beproefden hunne krachten op het kleine monsterje bloed, loerden door microscopen, pasten de proef van Metchnikoff toe, het was alles vruchteloos — zij bleven in het duister tasten.

En terwijl zij, als rasechte geneesheeren en geleerden, nog met elkander aan het redetwisten waren, had het vierde sterfgeval plaats, onder ongeveer gelijke omstandigheden, behalve dat het thans in een vrij vollen trein geschiedde.

Thans viel Edgar Blaine ten offer aan den „Blauwen Dood" zooals reeds nu de spraakmakende gemeente die schrikanjagende kwaal genoemd had.

Blaine was op reis naar zijn verloofde, die in een der voorsteden van Londen woonde.

Hij was secretaris van den raadsman voor de wetsontwerpen, een functie, die men, naar ons weten, alleen in Engeland aantreft, met zijn ontelbare titels en werkkringen. Hij was candidaat voor het Lagerhuis, en zou zeer waarschijnlijk gekozen worden. Blaine was een jaar of veertig, een kalme, bedaarde man, bemind bij al zijn vrienden, en ook van hem verklaarde zijn geneesheer, dat hij misschien geen hercules was, en wel eens last had van zijn nieren, maar volstrekt niet behoorde tot het type menschen, die ten offer vallen aan beroertes, van welken aard dan ook.

En hoewel er nog geen paniek ontstond, zoo steeg de onrust in Engeland's hoofdstad — elders hadden deze zonderlinge sterfgevallen nog niet plaats gehad — met de minuut.

Heethoofden begonnen reeds om afweermaatregelen te schreeuwen, alsof men het onzichtbare, het onbekende zou kunnen afweren. Anderen spraken van een geheimzinnige ziekte, overgebracht uit het verre oosten door een

Chineesch schip, dat sedert een maand in de haven van Londen lag, en niet zoodra had de eerste dit vermoeden geuit, of een woedende volksmenigte trok naar de dokken, en nog maar juist bijtijds kon een sterke politiemacht voorkomen, dat dit Chineesche schip bestormd en eenvoudig in brand gestoken werd. Dit als voorbeeld van de groote angst, die op dat tijdstip in Londen begon te heerschen.

Op aanraden van de autoriteiten vertrok het Chineesche schip maar zoo spoedig mogelijk in het holste van den nacht, en de domme menigte was nu wel verplicht, om te zien naar een anderen zondebok.

Maar hoe zij ook zocht — er was er geen te vinden. Wel echter namen de sterfgevallen toe, en dat hoe langer hoe sneller! In een enkele week tijds stierven niet minder dan negen personen onder dezelfde geheimzinnige omstandigheden, zonder dat de geneesheeren in staat waren, de juiste doodsoorzaak aan te geven, of liever — dat konden zij tamelijk goed, want het was zonder den minsten twijfel een plotseling, doodelijk bederf van het bloed, een soort stremming van de hersenen — maar hoe die werd tot stand gebracht, daarvan hadden zij niet het flauwste begrip.

Zekere verschijnselen toonen gelijkenis met die, welke het gevolg zijn van een gasaanval — maar het was toch te dwaas, aan iets dergelijks te denken! Bovendien sterven degenen die onder den invloed raken van het vreeselijke giftgas niet onmiddellijk, maar leven nog enkele uren onder de vreeselijkste pijnen.

Het spreekt vanzelf dat de overheid zich nu met de zaak was gaan bemoeien, en, zooals men dat noemt „maatregelen nam"

Dat wil zeggen — zij beval een grondig onderzoek, zij liet de beste serologen naar Londen komen, tot ver buiten de landsgrenzen, de binnenkomende schepen werden aan een zeer strenge quarantaine onderworpen, en — daarbij moest het blijven.

Zoo stonden de zaken, hetgeen wil zeggen dat er in het geheel zeventien menschen waren gedood — allen mannen, hetgeen wel zeer merkwaardig was — toen John Raffles, de Groote Onbekende, de Gentleman-Inbreker, het besluit nam, zich met de zaak te bemoeien.

Raffles doorleefde een tijdperk van gedruktheid, hetwelk zijn trouwe vriend Brand zoozeer vreesde, en dat meestentijds voorafging aan een of ander dol avontuur, hetwelk de beide vrienden of naar het ijsigste noor-

den, of naar het gloeiende zuiden voerde. Het was omstreeks een maand na het eerste sterfgeval dat van Sir Edward Broadwood, en Raffles en Brand waren juist een week tevoren teruggekeerd van een zeer vermoeiende en gevaarvolle reis in het hartje van Afrika, toen de ochtendbladen, op de voorpagina, ten bewijze van den ernst van het geval, het bericht brachten van den dood van het zooveelste slachtoffer.

Brand las dit bericht in de bibliotheekzaal van het kleine, fraaie heerenhuis in de Cromwell Road, en onmiddellijk begaf hij zich naar de werkkamer van Raffles, waar hij dezen gezeten vond voor zijn groote schrijftafel, maar met de handen in de zakken, wijd uitgespreide beenen, en achteroverleunend in zijn schrijfstoel, de oogen zonder uitdrukking gevestigd op het venster, dat uitzicht gaf op den vrij grooten tuin.

Brand bleef hoofdschuddend even naar Raffles zien, die zijn binnenkomen niet eens scheen te hebben opgemerkt, ging toen langzaam naar binnen, de deur achter zich sluitend, en legde het blad voor Raffles neder, die uit zijn gepeins scheen op te schrikken, en wiens oogen dadelijk een geheel andere uitdrukking kregen.

„In gedachten?” vroeg Brand zacht.

„Ja Brand, en niet van de aangenaamste. Heb je in het ochtendblad van de Daily Mail gelezen van dat bloedige opstootje van invaliden uit den wereldoorlog in Bordeaux? De politie heeft er met de sabel op in geslagen — hetgeen dan ook wel de juiste methode is, om den honger te stillen van ongelukkigen, die een been of een arm hebben gegeven aan hun dankbaar vaderland! Zulke dingen, Brand — sterken mij steeds weer in mijn voornemen, mijn beroep voorloopig niet te laten varen. Maar laten wij er niet meer over spreken — nu tenminste niet. Wat heb je daar?”

„Vannacht is nummer zeventien aan den Blauwen Dood gestorven! Ditmaal in Soho, even na het verlaten van een groot café.”

„En natuurlijk een Staatsman of iets dergelijks?”

„Het is John Waldon, de voorzitter van de Kamercommissie, die het nieuwe verdrag met Rusland in studie heeft genomen, om er rapport over uit te brengen. Maar waarom zeg je dat?”

„Maar mijn waarde Brand hoe heb ik het nu met je? Heb jijzelf dan nog niet gemerkt, dat er bij die zeventien dooden niet één is, — letterlijk niet één, of hij heeft in een of ander

opzicht iets te maken met de landsregering?”

„Ja waarlijk — je hebt gelijk!” riep Brand uit. „Het is zeer dom van mij, dat mij dat niet eerder is opgevallen! Ik wil eerlijk zijn en je bekennen, dat ik eigenlijk nog niet heel veel aandacht aan de zaak heb gewijd. Het leek mij een gewone epidemie — waarvan...”

Maar Raffles viel hem aanstonds in de rede en zeide hoofdschuddend:

„Misschien is het een epidemie — Brand — maar van een hoogst eigenaardige soort! En ik weet zeker dat de zaak van het allergrootste gewicht is. Het is je toch zeker wel opgevallen, dat de slachtoffers allen mannen zijn?”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Al die mannen zijn of leden van het Hoogerhuis, of zij behooren tot het Lagerhuis, of zij zijn vooraanstaande leden van een of andere invloedrijke politieke partij. Er is één bekend financier bij, maar hij staat op de nominatie, om weer in het Lagerhuis te worden gekozen.”

„Ja, dat is zeker vreemd genoeg!” zeide Brand peinzend, terwijl hij naast Raffles ging zitten. „Een vreeselijke politieke vendetta misschien?”

„Het is geen Engelsch gebruik, Brand, om die op zulk een moorddadige wijze te beslechten!” antwoordde Raffles glimlachend. „Men gaat hier zijn politieke vijanden te lijf met dagbladartikelen, pamfletten, en in hoogst ernstige gevallen met de vuist, maar daarbij blijft het dan ook. Bovendien moet ik je aandacht er op vestigen, dat Sir Edward Broadwood een conservatief in hart en nieren was, terwijl die arme John Waldon altijd tot de partij van Lloyd George heeft behoord — en dus liberaal is. Maar er is iets heel anders, Brand — iets merkwaardigs, dat al die zeventien ongelukkigen als het ware tot broeders maakt! En het verwondert me zeer sterk, dat nog niemand dien band, die hen vereenigt, schijnt te hebben opgemerkt.”

„Ik begrijp niet wat je bedoelt Edward!” zeide Brand verwonderd. „Wat is dat dan voor een band?”

„Ik mag toch zeker wel veronderstellen, Brand, dat je de politiek van je land vrij goed kent, en volgt?”

„Ik moet bekennen, Edward, dat ik in de laatste weken eenige andere zaken heb vericht — in het hartje van de Sahara, die mij belet hebben, de bladen geregeld te volgen!” antwoordde Brand ironisch.

„Nu, dan wil ik je ter hulp komen, waarde

Brand! Je zult toch in elk geval wel weten, dat er zeer veel kans bestaat op de tot standkoming van een verdrag tusschen Engeland en Rusland, niet alleen op economisch, maar ook op politiek gebied!"

„Ja Edward dat weet ik!"

„Dat verdrag zal zeer verstrekkende gevolgen hebben, en voor menige mogendheid een bedreiging kunnen zijn — ik zeg met opzet „kunnen", ofschoon ik persoonlijk sterk betwijfel of het dat inderdaad zou zijn. Dat ver-

drag heeft natuurlijk voor- en tegenstanders, die zich reeds nu duchtig hebben geroerd."

Raffles was opgestaan, en hij tikte met zijn gouden vulpotlood op het blad, dat Brand zoeven voor hem had neergelegd, en zeide toen langzaam, Brand strak aanziende:

„Welnu Brand — die zeventien mannen, die ten offer zijn gevallen aan den Blauwen Dood, zijn allen krachtige bepleiters geweest van het Engelsch-Russische Verdrag."

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een gevaarlijk voorstel.

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan, haalde toen, zonder een woord te spreken zijn portefeuille te voorschijn, en nam daaruit een stukje papier, hetwelk hij over het tafelblad naar Raffles schoof met de woorden:

„Dit is een lijstje met alle namen van de zeventien slachtoffers, ik heb het aangelegd, omdat ik wist dat je belang stelde in de zaak. Hun functies staan er achter vermeld. Is het werkelijk waar dat al die lieden sterk voor het verdrag zijn?"

„Ja Brand!" antwoordde Raffles onmiddellijk. „Sir Broadwood heeft voor de totstandkoming ervan gepleit in een expresselijk daartoe belegde vergadering van de conservatieve partij in Albert Hall, Lewis Murray heeft er een redevoering over gehouden in een

verkiezingsvergadering, Trotter heeft er over geschreven in de Times, Edgar Blaine heeft er een brochure over uitgegeven — en zoo zou ik kunnen voortgaan tot John Waldon toe, die deel uitmaakt van de commissie, die het desbetreffende wetsontwerp moet bestudeeren, en van die ik met beslistheid weet, dat hij een vurig voorstander er van is!"

„Maar, Edward — kan dat geen toeval zijn!" riep Brand uit, die met de grootste aandacht geluisterd had.

„Als het er een is, Brand — dan is het wel een heel merkwaardig toeval! Maar het is geen toeval, daarvan ben ik zeker! Ga weer zitten, want ik heb je nog meer te zeggen! Hier — steek die sigaret op — zij is voortreffelijk!"

Brand stak zijn sigaret aan, en intusschen

zoekt. Raffles, na een lade van zijn schrijfbureau te hebben opengetrokken, in eenige papieren, en haalde toen een paar krantenknipsels te voorschijn die hij naast zich neder legde.

En toen begon hij:

„Ik behoef je zeker het land niet te noemen, hetwelk in de allereerste plaats een groot gevaar zou kunnen zien in dat nieuwe verdrag tusschen Engeland en de Sovjet?”

„Dat kan niet anders zijn dan Japan!” riep Brand opgewonden uit.

„Natuurlijk! Het staat als een paal boven water, dat de machthebbers te Leningrad hun blikken naar het oosten hebben gewend, en zeer begeerig zijn, hunne beginselen daar in de eerste plaats te doen doordringen.

Nu is Japan nog in merg en been imperialistisch, en de groote meerderheid moet niets van het bolsjewisme hebben. Een verdrag met Engeland echter zou Rusland de handen vrij laten om dingen te doen, die het anders wel zou laten, en de Japanner is woedend, nu hij ziet, dat wij, zijn oude bondgenooten, nog slechts zoo kort nadat het Engelsch-Japansche verdrag is geëxpireerd, de hand toesteken aan zijn voormalige vijand! Ik geloof werkelijk niet dat het zoo is, maar de Japanner is uit den aard wantrouwend en hij ziet in dit verdrag een aanslag op zijn positie als groeiende wereldmacht! De Japanner is buitengewoon trots, buitengewoon vaderlands-lievend, en hij moet den Brit wel fel haten, die hem nu in de wielen wil rijden, hem wil vernederen en kleineeren, misschien ten bate van China, na nog pas zijn bondgenoot te zijn geweest. Kun je mij volgen?”

„Wat je daar zegt acht ik volstrekt niet onmogelijk — maar ik kan niet inzien, wat dat met deze zaak te maken heeft! Je zult toch zeker niet willen zeggen, dat Japan deze middelen van verweer zou aangrijpen, om dat verdrag te beletten?”

„Dat zou ik toch inderdaad willen zeggen, Brand!” antwoordde Raffles bedaard. „Wacht even — versta mij goed. Jij noemde daar Japan — en ik geloof niet dat de regeering zelve tot iets dergelijks zou overgaan in vollen tijd van vrede dat zou buitengewoon onverstandig en gevaarlijk zijn. Maar wat Japan zelve niet kan of durft doen — dat kunnen Japanners individueel ondernemen! Zie naar Duitschland! Zie naar Oostenrijk! De revoluties daar, na het sluiten van den vrede, zijn bijna uitsluitend op touw gezet door vurige monarchisten — niet door de regeering!”

„Maar — als je gelijk had, Edward, als dit werkelijk mogelijk ware, dan zou je verplicht zijn, onmiddellijk onze regeering op de hoogte te stellen en haar je vermoedens mede te deelen!”

„Dat ben ik ook van plan, Brand!” antwoordde Raffles bedaard.

„Downing Street moet dan onmiddellijk een ultimatum sturen naar Tokio, om...”

„Wacht eens wat! Nu loop je weer veel te hard van stapel!” viel Raffles hem in de rede.

„Wij zijn zooeven juist tot de slotsom gekomen, dat de Japansche regeering hier geen schuld in heeft. Het gaat dus ook niet aan, haar te bedreigen. Trouwens — al had zij de hand in het spel, dan nog zou ze het natuurlijk ontkennen, en Engeland heeft waarlijk op het oogenblik andere dingen aan het hoofd dan ruzie te zoeken met Japan. Dat land is op het oogenblik zeer sterk, en met het oog op onze allesbehalve veilige positie in het Oosten, zullen wij ons nog wel eens bedenken, alvorens de kinderen van den Mikado met een scheef oog aan te zien — dit is zonder woordspeling bedoeld.”

„Maar wat zou het dan voor nut hebben, onze regeering van je vermoedens op de hoogte te brengen? Als zij toch niets kan uitrusten?”

„Wat zij niet kan doen, Brand — dat kan het individu, daarom nog wel doen! *Quod licet Jovi, non licet bovi*, — maar het omgekeerde is ook waar, de os kan verrichten, wat voor Jupiter niet is weggelegd! Ik ben maar een eenvoudig particulier, en het hindert niet, als ik mij de vingers brand!”

„Maar dat zou een zeer gevaarlijk spelletje kunnen worden, Edward!” riep Brand verschrikt uit. „Begrijp ik je goed, dan geloof je, dat eenige Japanners, hier in Londen vertoevende, rondgaan door de stad, voorzien van een of ander geheimzinnig middel, waarmee zij de tegenstanders van hun land kunnen dooden?”

„Dat geloof ik inderdaad,” antwoordde Raffles koeltjes. „Wat dat middel is, ik weet het niet, maar ik wil het trachten te ontdekken!”

„Dat is een zeer nobel denkbeeld, en ik juich het ook toe — in beginsel, alleen maar in beginsel! In de praktijk zijn die gevechten met Japanners uiterst gevaarlijk en loopen meestal af in het nadeel van de westerling! Als ik je een goeden raad mag geven, dan steek je je hand niet in dit wespennest, maar...”

„Maar laat rustig alle voorstanders van het verdrag die eenigen invloed daarop kunnen uitoefenen, uitmoorden!" voltooide Raffles den zin. „Brand, ik weet wel dat je dit niet meent! Je bent gelukkig een echte Brit, al ben je dan ook een vriend van John Raffles, en je wilt toch ook niet toelaten, dat een handjevol Japanners ons hier de wet komt stellen — en nogal met zulke middelen, barbaarsch en afgrijselijk!"

„Maar — van wie wil je hulp inroepen?"

„Van niemand Brand — of het moest zijn van jou, en van onzen braven James Henderson!"

„Maar het is krankzinnigheid, Edward!" riep Brand wanhopig uit. „Nooit zullen wij dit geheim kunnen ontdekken — nooit de lieden die op zoo'n geraffineerde wijze, op klaarlichten dag hunne tegenstanders weten te treffen! Heb je eenig idee van de wijze waarop zij tewerk gaan?"

„Ja Brand!"

„Waarijk?" riep Brand verrast uit. „Laat eens hooren!"

Raffles dacht een oogenblik na, voor hij de vraag stelde:

„Je bent waarschijnlijk op de hoogte van de werking van verschillende giftgassen?"

„Dat geloof ik wel, Edward! En ook in de praktijk! Ik heb er mee kennis gemaakt in de loopgraven van Vlaanderen. En sinds dien zijn zij nog zeer geperfectionneerd! Maar je wilt toch niet zeggen dat iets dergelijks hier gebruikt kan zijn?"

„Waarom acht je dat zoo onwaarschijnlijk?"

„Omdat dan ook andere personen onder den invloed van het gas geleden moesten hebben! Denk aan het geval van Trotter, die temidden eener compacte menigte werd gedood!"

„Een oogenblikje Brand! Laten wij goed onderscheiden. Hij werd gedood — maar wij weten volstrekt niet wanneer! Ik acht het zelfs zeer waarschijnlijk, dat hij niet werd vermoord, temidden van die duizenden, maar dat hij blootstond aan de uitwerking van het gas — of iets wat er mee gelijk staat, een kwartier, of misschien een half uur tevoren!"

„Dat heft mijn bezwaar niet op, Edward! In de andere gevallen bevonden de slachtoffers zich toch reeds geruimen tijd op straat, en anderen moeten dus ook geraakt zijn door het gas."

„En dat is nu juist wat ik ontken, Brand! Het laat zich denken, dat de Japanners een

substantie hebben uitgevonden, die, in aanraking komend met de huid, en als zij eenmaal haar weg gevonden heeft door de poriën, een vreeselijke verwoesting aanricht in het menschelijk lichaam. Maar daarbij moet je je dat gas niet denken als een soort van wolk, die zich snel en over een groote oppervlakte verspreidt, maar veeleer als een kleine stoompluim, als ik me zoo mag uitdrukken, die nauwkeurig op een bepaalde plaats kan worden gericht, en dan ook slechts daar haar uitwerking uitoefent."

Brand bleef Raffles een oogenblik verwonderd aanstaren, en vervolgde toen:

„Dat laat zich inderdaad denken, maar op welke wijze zou dan die „gaspluim" teweeg worden gebracht en afgezonden?"

„Daaromtrent ben ik het nog niet met mijzelf eens. Men zou zich echter kunnen voorstellen dat de moordenaar gebruik maakt van een soort van blaaspijpje, zoo onopvallend mogelijk, en behoorlijk verborgen — misschien wel in een doodgewone tabakspijp of een nagemaakte sigaar! Voor die opvatting zou de omstandigheid pleiten, dat de slachtoffers onveranderlijk aan het gelaat zijn geraakt. In dergelijke gevallen wil men steeds zeker gaan, en de gasstraal is dus nimmer op de kleederen gericht — en de moordenaar wilde natuurlijk ook niet het risico loopen, door op de bloote handen te mikken, dat zijn toeleg mislukte. Men beweegt wel veel zijn handen onder het loopen, maar niet zijn gelaat!"

„Tegen de logica van die redeneering heb ik niets in te brengen Edward. Of je gelijk hebt zal de toekomst moeten leeren!"

„Ja, maar ik ben een weinig ongeduldig uitgevallen Brand, en wil liever niet wachten op het onderricht van die toekomst — maar liever mijzelf onderwijzen."

„Ik ben benieuwd hoe je dat dacht aan te leggen! Het is bekend dat het politietoezicht aanzienlijk is verscherpt, vooral in de City, waar tot dusverre alle aanslagen plaatsvonden, behalve die in den trein, en het heeft tot dusverre bitter weinig geholpen. Gaat de moordenaar inderdaad te werk zooals jij vermoedt, dan zal het bijna onmogelijk zijn hem te ontmaskeren."

„Je vergeet Brand, dat, als mijn lezing de juiste is, ons onderzoek aanstonds veel gemakkelijker wordt door het feit, dat de moordenaar een Japanner moet zijn!"

„Er zijn hier te Londen minstens twintigduizend Japanners!"

„Dat is van zeven millioen inwoners een zeer gering percentage, Brand. Verreweg de meesten van die twintigduizend gele broeders hebben hun woonplaats in de havenwijken, en onder hen moeten wij de daders ook zoeken.”

„Je spreekt nu in het meervoud — je gelooft dus aan een complot?”

„Ja. Dit lijkt mij niet het werk toe van een enkelen man. Bij zulke aanslagen, tenminste wanneer niet een krankzinnige aan het werk is, en de gedachte daaraan moeten wij uitschakelen, heeft men meestal te doen met meerdere personen. Het zijn natuurlijk vurige patriotten — en waardoor het komt weet ik niet — maar die vindt men altijd en overal veel meer onder de rijken, de geleerde, de militairen, de wetenschappelijk ontwikkelden dan onder de heffe!”

Eenigen tijd bleef het stil in het vertrek, en toen begon Brand weer hoofdschuddend:

„Het komt mij zeer raadselachtig voor. Ik erken dat hier sprake moet zijn van meer dan een toeval, nu de slachtoffers allen voorstanders zijn van het Russische-Engelsche verdrag, maar toch. . . .”

Raffles keek glimlachend naar hem, greep naar zijn cigarettenkoker, en zeide rustig:

„Ik hoop dat wij het spoedig genoeg zullen hebben ontdekt, Brand. Want ik wil de zaak onderzoeken, en mij op die wijze een weinig afleiding verschaffen.”

„Het zal een tamelijk gevaarlijke afleiding worden Edward!” zeide Brand op ernstigen toon. „Met Japanners valt niet te gekscheren. Als zij zich eenmaal zoiets in het hoofd hebben gezet, dan gaat het om je leven, wanneer je hun plannen tracht te dwarsboomen!”

„Daarop heb ik gerekend Brand!” hernam Raffles eenvoudig. „Ik onderschat ook de zeer groote moeilijkheden niet — maar ik hoop ze te kunnen ondervangen! Ik wil ditmaal echter geen aanspraak maken op je hulp, omdat ik zelf wel weet, dat ik mij in doodsgevaar ga begeven.”

De jongeman keek Raffles een oogenblik verwijtend en zwijgend aan, en pas na eenige oogenblikken zeide hij rustig:

„Dan zal ik je die hulp wel moeten opdringen Edward, want ik ben niet van plan, je alleen dit gevaarlijke avontuur te laten ondernemen!”

DERDE HOOFDSTUK.

Numero achttien.

Het kon ongeveer tien uur in den morgen zijn toen Alfred Turner, de Onderstaatssecretaris van Financiën zijn huis in de Victoria Street verliet, teneinde zich naar zijn departement te begeven, waar dien zelfden morgen juist een gewichtige beraadslaging zou plaatsvinden in verband met het hangende verdrag, waarvan de aanhangers steeds talrijker schenen te worden.

Turner was een rijzig man van een jaar of zestig, en nog zeer goed ter been, hetgeen hij bewees, door iederen dag te voet naar het Ministerie te wandelen, en ook des avonds op dezelfde wijze terug te keeren naar zijn fraai

huis, dat hij met vrouw en dochter sedert vele jaren bewoonde.

Hij was nog kaarsrecht, hij had een gezonde, roode kleur, hij had pas zijn sigaar opgestoken, en hij bevond zich blijkbaar in een voortreffelijk humeur.

De lente scheen voorgoed haar intrede te hebben gedaan, overal kwamen de knoppen uit, de vogeltjes zongen in de boomen, en in Hyde Park liepen de nurses langzaam achter de kinderwagens, terwijl de linten van hun mutsen zachtjes bewogen op het morgenbriesje.

Turner had juist Marble Arch bereikt, toen

een man het tegenoverliggend trottoir verliet, en de straat dwars overstak, in zijn richting, op gevaar af, onder een van de vele auto's te komen, die daar in eindeloze reeks voorbij reden, en toch was het niet het drukste uur van den dag.

Hij was een man van een kleine gestalte, breed in de schouders en met een zeer bleek gelaat, temeer opvallend daar de oogen, zelfs weinig schuin geplaatst, gitzwart waren, en door dikke, zwarte wenkbrauwen overhuifd.

Zijn ouderdom was zeer moeilijk te schatten, maar hij leek een jaar of veertig te zijn. Zijn bewegingen bij het ontwijken van de auto's waren lenig en snel.

Hij moest wel een zesde zintuig hebben, dat hem in staat stelde, die voertuigen te ontwijken, want hij bleef bij het oversteken voortdurend naar Turner zien, die in het geheel niet op hem lette, want hij wisselde juist op dat oogenblik een paar woorden met een kennis, dien hij was tegengekomen.

Het was alsof de man met het witte gezicht, een oogenblik aarzelde, en toen liep hij langzaam verder in de richting die Turner moest volgen, op weg naar zijn departement.

De kleine man met het witte gezicht had een groote sigaar in den mond, die echter niet aan scheen te zijn.

Op den hoek van het trottoir, waar twee breede verkeerswegen elkaar snijden, bleef hij rustig wachten. Nu en dan wierp hij een snellen blik naar een kleine, gesloten auto, die aan de overzijde van King Albert Lane stond te wachten. Achter het stuurwiel zat een zwaargebaarde chauffeur met de klep van zijn pet ver in de oogen getrokken.

Turner had nu zijn gesprek beëindigd, schudde zijn kennis de hand, en ging weer verder, met zijn flinken, regelmatigen pas, die in heel Londen bekend was.

De kleine man scheen dit oogenblik te hebben afgewacht om eensklaps rechtsomkeert te maken en langzaam op zijn schreden terug te keeren.

Hij had de sigaar uit den mond genomen, totdat hij op een paar passen afstand van Turner was. Toen stak hij ze weder tusschen de lippen, scheen in zijn zak naar lucifers te zoeken, en toen was het alsof hij op de sigaar blies, zooals men wel doet, om zich te overtuigen dat zij goed zal trekken.

Turner bracht snel de rechterhand aan het gelaat, zooals men doet om een lucht te verjagen, keek den kleinen man boos aan, mompelde een verwensching, en liep door.

Hij liep door, zooals de zeventien slachtoffers van den Blauwen Dood waren doorgelopen, sommigen slechts tien minuten, anderen bijna een vol uur, maar steeds met denzelfden noodlottigen uitslag. . . .

De kleine man met het witte gezicht keek volstrekt niet meer om, maar stak opnieuw de straat over, zonder zich al te zeer te haasten, en ging toe op de auto, wisselde haastig op gedempten toon een paar woorden met den chauffeur, die wakker leek te schrikken, als iemand die tersluiks een tukje heeft gedaan, en stapte toen de auto binnen, die dadelijk daarop vlug wegreed.

Turner intusschen liep met krachtige passen verder, bereikte de Theems, en had de Victoria Embankment halverwege achter den rug, hij bevond zich nog nauwelijks veertig passen van de Egyptische Naald, toen hij plotseling stil stond, ongeveer aan de achterzijde van het Hotel Cecil, zwaar met de hand op de marmeren balustrade leunde, die hier de kade afsluit, en toen ineenzakte, alsof hij een hevigen slag op het hoofd had gehad.

Het is op die kade meestal zeer stil en vooral op dit uur, en het duurde eenigen tijd, voor een paar logeergasten, die op het terras van het wereldberoemde hotel hun thee zaten te drinken, opmerkzaam werden op die roerlooze gedaante, die daar aan den voet van de marmeren balustrade als een soort reusachtige bal ineengerold lag.

Zij waarschuwden haastig een kellner, deze ging een paar collega's halen, en drie mannen snelden een oogenblik later vlug door de kleine achterdeur, die behoort tot den tuin, welke zich aan den voet van het terras uitstrekt, en ijlden op de gedaante toe.

Zij wentelden den man om, die daar lag, en slaakten een luiden kreet van schrik.

Het gelaat vertoonde die blauwe kleur, die nu reeds al te goed bekend was in Londen, maar de oogen waren half gesloten ditmaal, en leken reeds gebroken te zijn.

De mond stond half open, en een geelachtig schuim vertoonde zich op de hoeken.

„Mijn God — dat is mijnheer Turner — ik ken hem heel goed!" riep een der kellners ontzet uit. „Hij dineert vaak bij ons, en ik heb hem meermalen bediend! Zal dit dan nooit ophouden? Het is afschuwelijk! Wat zullen wij doen?"

„Het beste zal wel zijn, een auto aan te roepen, en hem maar dadelijk naar zijn huis te laten overbrengen," mompelde een der anderen. „Het geeft toch niets of wij hem het

hotel binnendragen — zij die door den Blauwen Dood zijn aangeraakt, kunnen het wel zonder hulp stellen! Een van ons moet dan maar meegaan, om mevrouw Turner voor te bereiden! Maar weet je wel zeker dat hij het is Jim?"

Inplaats van te antwoorden stak de aangesprokene zijn hand in den binnenzak van den bewustelooze, haalde er de portefeuille van marokijn leder uit, sloeg ze open, en liet aan de beide andere kellners een paar brieven in hun enveloppen zien, die aan Turner waren geadresseerd.

Hij lichtte de slappe hand op, en keek naar den ringvinger, waaraan een groote zegelring prijkte, met de initialen A. T.

Twijfel was nu verder onmogelijk, en een van de kellners floot schel naar een voorbijrijdenden chauffeur, die zijn auto tot staan bracht, en aanvankelijk niet veel lust scheen te hebben, dat akelige vrachtje te vervoeren.

Hij bezweek echter voor den aandrang van Jim, die had aangeboden, voor alles te zorgen, en toen werd de ongelukkige behoedzaam — alsof dat nog noodig ware — in de taxi getild en Jim nam naast hem plaats, na den chauffeur het adres te hebben opgegeven, terwijl een der andere kellners onmiddellijk zou telefoneeren naar den huisarts van Turner, die menigmaal in gezelschap van den Onderstaatssecretaris in het Hotel Cecil was komen dineeren.

In een stad als Londen kunnen dergelijke zaken onmogelijk langer dan een half uur geheim worden gehouden!

Het was dan ook nog geen half twaalf of duizenden krantenjongens liepen gillend rond met extra edities, vooral van de zoogenaamde volksbladen, die het bericht brachten van den dood van Turner nummer 18 van de lugubere reeks.

Daarin stonden reeds alle bijzonderheden.

Er kon geen sprake van zijn, of men had hier wederom te doen met een van die raadselachtige sterfgevallen, die nog altijd niet waren opgehelderd, en hier en daar begon zich een groote opwinding kenbaar te maken; want het was alsof het langzamerhand tot de bevolking doordrong, dat hier sprake was van iets meer dan een geheimzinnige epidemie, en dat men hier te doen had met de aanslagen van een raadselachtigen boosdoener, die het vooral op staatslieden en staatsbeambten gemunt scheen te hebben.

Omstreeks kwart over tien was Turner bewusteloos neergevallen, om half elf werd hij

zijn woning binnengedragen, nadat de kellner van het Cecil Hotel mevrouw Turner behoedzaam had voorbereid, en om kwart voor elfen verscheen de telefonisch gewaarschuwde huisdokter, Honey geheeten, een man van bijna zeventig jaren, die veel bij de Turner's kwam, ook als vriend, die zich dus de moeite bespaarde, zich door den butler te laten aandienen, maar op diens aanwijzing onmiddellijk naar boven liep, naar een groot vertrek op de eerste verdieping, waar Turner terneder lag op zijn breed bed, met gesloten oogen, en het gelaat blauw gekleurd.

Toen dokter Honey de deur opende zat mevrouw Turner voor het bed.

Op het geluid van de opengaande deur stond zij haastig op, en scheen verschrikt en verward te zijn, toen zij Honey zag binnentreden.

Zij ging haastig op hem toe, na een snellen blik achter zich te hebben geworpen, en riep uit:

„Zijt gij daar Honey? Lieve hemel — dat had ik zeker niet verwacht!"

„Niet verwacht?" herhaalde de oude geneesheer verbaasd. „Je dacht toch zeker niet, Betty, dat ik maar rustig zou zijn thuis gebleven na die telefonische boodschap."

„Ben je telefoneerd? Wie heeft dat dan gedaan?"

„Een kellner uit het Cecil-Hotel. Het schijnt dat Turner midden op het Embankment bewusteloos is neergevallen en dat hij door een paar gasten is gezien."

„Dat treft al heel ongelukkig!" zeide mevrouw Turner zacht voor zich heen.

„Dat treft ongelukkig zeg je?" herhaalde de geneesheer verbaasd. „Ik moet zeggen dat ik je niet goed begrijp, Betty! Je doet zoo vreemd! Ik hoop toch dat je je wel gevoelt. Dat het verschrikkelijke uiteinde je niet al te zeer heeft aangegrepen?"

De oude geneesheer keek zijn langjarige vriendin onderzoekend aan, alsof hij vreesde dat de onverwachte slag haar geestvermogens geschokt kon hebben, en toen, terwijl hij zijn handschoenen uittrok, liep hij op het bed toe, en zeide:

„Wij zullen het wel eens zien! ofschoon — ik weet wel zeker, dat hier geen hulp kan baten!"

Mevrouw Turner was den geneesheer snel gevolgd, en hakkelde verlegen:

„Ik zou heusch maar geen moeite doen, Honey! Turner is natuurlijk dood! Wij hebben —

er is — zie je, een geneesheer heeft den dood al geconstateerd!"

De oude dokter keek zoo verbaasd, en daarbij trok zijn gezicht in zooveel rimpeltjes, dat zijn gouden lorgnet van zijn neus viel.

Hij zelf stotterde van boosheid en gekwetste eigenliefde, toen hij uitbracht:

„Een andere? Mocht ik dat niet doen? Was er zoo'n haast bij? Ben ik zulk een oude ezel geworden? Ik moet zeggen dat je me verbaast, Betty, er is trouwens iets in je gezicht... ik weet het waarlijk niet... ik had niet gedacht dat je den dood van je man zoo kalm zou opnemen, als je de waarheid wilt hooren! Maar al is er nu honderdmaal een andere geneesheer bij geweest, ik noem mij nog altijd de vriend van dien armen Turner, en ik zelf wil constateeren...."

Zijn woorden werden als het ware met een mes afgesneden door een even onverwacht als verwonderlijk geluid.

De doode Turner had geniest!

Mevrouw Turner wendde zich zeer verschrikt naar het bed om, met de grootste verlegenheid, en thans vuurrood, en de oude geneesheer tastte naar zijn weinige haren, en riep uit:

„Moet die man dood verbeelden? En niest hij? Kan een doode niet meer tegen een beetje tocht? Zeg eens, wat moet die grap beteekenen Turner?"

„Waarde dokter — praat als 't u blijft wat zachter," antwoordde Turner, en hij kwam langzaam overeind zitten in het bed. „Mevrouw Turner, mag ik u vriendelijk verzoeken, dat raam te sluiten! Het is goed, dat alleen uw goede vriend Honey getuige is geweest van dit kleine intermezzo, waarop niemand had kunnen rekenen!"

Mevrouw Turner ging haastig het raam sluiten en dokter Honey zonk voor het bed op een stoel neer, zoo verbaasd en ontdaan als hij nog nooit in zijn lange leven was geweest.

„Dat is — heb ik van mijn leven...." stotterde hij kwaad, terwijl hij met driftige gebaren zijn lorgnet opwreef. „Wat is het voor een grap Turner? Mag een oude vriend dat weten? Waarom noem jij je vrouw mevrouw Turner? Ben je rijp voor een gekkenhuis?"

„Waarde dokter — ik hoop u het tegendeel te kunnen bewijzen!" antwoordde de man in het bed glimlachend. „Ik noemde mevrouw Turner zooals ik haar genoemd heb, omdat ik helaas het genoeg mis, haar persoonlijk te kennen."

Onwillekeurig schoof de dokter zijn stoel

een weinig achteruit op het hooren van die woorden en keek verstomd van den man naar de vrouw, totdat mevrouw Turner, na een vragenden blik op den man in het bed te hebben geworpen, en zoo zacht mogelijk pratend zeide:

„Het is Turner niet, Honey!"

Ten tweede male gleed de lorgnet als het ware met een sprong van den neus van den waardigen geneesheer, toen hij herhaalde:

„Het is Turner niet? Houdt je me voor den gek Betty? Begin ik kindsch te worden? Als het Turner niet is — wie is het dan?"

Mevrouw Turner scheen verlegen te zijn met een antwoord, maar de man in het bed antwoordde rustig:

„Waarde dokter — er zijn namen die men niet gaarne hoort noemen! Ik draag zulk een naam. Het komt er ook volstrekt niet op aan. Wij zijn nu wel genoodzaakt, u een deel van ons geheimpje te laten dragen, en ik hoop dat wij op uw volmaaktste stilzwijgendheid kunnen rekenen — al was het maar voor een enkeligen dag!"

„Het is voor het eerst, dat ik me in dit huis een oud wijf hoor noemen!" merkte dokter Honey kwaad op.

„Dat heeft niemand gezegd, Honey!" zeide mevrouw Turner klagend. „Maar wij moesten nu eenmaal zorgen dat alles volkomen geheim bleef, en hoe minder menschen het wisten, hoe beter. Wij achten het ook niet verantwoord, jou, als dokter, te dwingen, mee te liegen!"

„Maar ik lieg graag — ik lieg met het grootste plezier, als het voor Turner dienstig kan zijn. En vertel me nu wat dit allemaal beteekent, als je tenminste niet wilt dat ik mij zelf onder mijn eigen behandeling moet stellen. Waar is Turner — vertel me dat maar eens eerst!"

„In Bristol, Honey!" antwoordde mevrouw Turner.

„In Bristol? Is hij gek geworden? Wat heeft hij in Bristol te zoeken?"

„Niets! Hij logeert daar een paar dagen bij zijn zuster. Het was maar de vraag, hoe wij hem zonder opzien te baren een paar dagen uit Londen konden krijgen."

„En deze heer met zijn blauw gezicht? Ik heb nooit geweten dat Turner een tweelingbroer had!"

„Ik ben geen familie van hem, mijnheer Honey!" antwoordde de man in het bed glimlachend. „Komaan — waartoe dient het, om nog langer schuilevinkje te spelen! Ik ben John Raffles...."

De brave oude geneesheer stond op, boog diep, stak Raffles de hand toe, en zeide:

„Aangenaam, mijnheer.”

Toen scheen hij tot het besef te komen, wat die naam beteekende, en wie die man was. Hij begon onrustig op zijn stoel heen en weer te schuiven, beademde de glazen van zijn longnet, vergat ze op te poetsen, kon er dus niets door zien, werd kwaad, en viel uit:

„Als ik zeg dat het mij aangenaam is, dan moet u dat met een korreltje zout aanvaarden.”

„Zeer verklaarbaar, dokter!” zeide Raffles hoffelijk, zonder eenige ironie in zijn stem.

„Ik heb van u gehoord — en — wat drommel, ik ben niet gewend van mijn hart een moordkuil te maken — ik sympatiseer niet met uw beroep!”

„Zulke gevoelens tref ik veel aan, dokter, maar dan worden zij niet onder zulke hoffelijke woorden gebracht!” hernam Raffles glimlachend.

„Steelt u voor uw plezier?” vroeg de oude geneesheer, Raffles aanzien, zooals een enthymoloog een zeldzaam insect beschouwt.

„Niet bepaald dokter — op enkele uitzonderingen na. Maar zouden wij niet liever van dit onderwerp afstappen — ik heb nog ernstige zaken te doen, en binnen een kwartier moet ik dit huis verlaten hebben.”

De oude geneesheer wreef zich over het hooge voorhoofd, en hernam hoofdschuddend:

„Het ligt aan mij, maar ik begrijp er geen sikkepit van. Ik heb van u gehoord, en — niet altijd in ongunstigen zin!”

„Dank u dokter!” zeide Raffles met een buiging.

„Maar hiervan begrijp ik niets! waarom komt u hier? Komt u terwille van de brandkast?”

„Maar Honey dan toch!” riep mevrouw Turner uit, zeer verschrikt, en met een schuwen blik op Raffles, die rustig antwoordde:

„Nee dokter, om de brandkast kwam ik ditmaal niet, ik verzeker het u. Laat ik het u maar zeggen, met het dringend verzoek tegen niemand, maar dan ook niemand iets te herhalen van wat ik u nu zal mededeelen. Luister dus. Gij weet als geneesheer natuurlijk beter dan wie ook door welke plaag de stad Londen sedert een maand ongeveer bezocht wordt.”

„De Blauwe Dood bedoelt gij!”

„Ja. Ik had mij in deze zaak een bepaalde meening gevormd, die ging in de richting van een complot. Ik zal u niet vermoeien met een

uiteenzetting van mijn gedachtengang. Gij zoudt er weinig aan hebben, en het zou mij maar te lang ophouden. In het kort komt het hier op neer, dat naar mijn vaste overtuiging een of andere man, een vreemdeling waarschijnlijk, dien wij gerust een waanzinnige mogen noemen, al die aanslagen pleegde. En ik bedacht een plan, dat mij in staat zou stellen, te ontdekken wie de moordenaar was!”

„Gij gelooft dus aan een massa-misdaad?” riep de oude dokter op een toon half van ongelooft, half van schrik.

„Ik geloofde er aan, dokter — en op het oogenblik weet ik het zeker. Luister maar. Ik begreep dat het eenige middel was, den moordenaar te ontdekken, mij in de plaats te stellen van een aanstaand slachtoffer.”

„Wat zegt gij daar?” riep Honey zeer verwonderd uit. Dat kondet gij toch niet van te voren weten?”

„In zekeren zin toch wel! Want alle slachtoffers waren ten eerste mannen, ten tweede politici of staatsbeambten, en ten derde voorstanders van het Engelsch-Russische Verdrag!”

De oude geneesheer liet zich achterover in zijn stoel vallen, staarde Raffles een oogenblik met de grootste verbazing aan, sloeg zich voor het voorhoofd dat het kletste en barstte toen weer uit:

„Ik oude domkop! Gij hebt gelijk mijnheer! Japan! Niets anders dan Japan!”

„Spreek zachter dokter!” waarschuwde Raffles hem haastig. „Er is hier niemand in huis behalve mevrouw Turner, die iets van de zaak afweet.”

„Wat deedt gij verder?” drong dokter Honey aan, thans op fluisterende toon, en letterlijk trillend van nieuwsgierigheid.

„Dat zal ik u zeggen dokter. Ik wilde mij dus in de plaats stellen van een te verwachten slachtoffer. En mijn keuze werd al spoedig aanmerkelijk beperkt. Want ik moest een voorstander zijn van het Verdrag, en zoo mogelijk een invloedrijk, vooraanstaand Staatsman. Een gelukkig toeval wilde, dat ik in mijnheer Turner juist de persoon vond, geschikt om mij behulpzaam te zijn bij de uitvoering van mijn voornemen. Hij is juist even groot als ik, zijn oogen hebben de kleur van de mijne, en het valt een man als ik ben al heel gemakkelijk, zijn roode gelaatskleur, zijn grijze bakkebaarden, zijn geheele houding na te bootsen. Ik wist hem over te halen, na hem de zaak te hebben ontvouwd, mij tijdelijk zijn plaats hier in huis in te ruimen.

Ik erken dat het niet zonder moeite ging. Dat is nu omstreeks een week geleden. Ik ver- toonde mij zooveel mogelijk in het publiek, ik hield vier dagen geleden een krachtige redevoering voor het verdrag. . . ."

„Daar ben ik naar komen luisteren!" schreeuwde de dokter ontzet achteruitschui- vend met zijn stoel. „Dus dat was u? Ik heb nooit aan wonderen willen gelooven — van dit oogenblik af ben ik bekeerd — ik geloof er aan! Verder, verder!"

„Nu, het overige is spoedig medegedeeld. Ik wist dat ik geduld zou moeten hebben — en veel eerder dan ik gehoopt en verwacht had, werd dat geduld beloond. Vanmorgen zag ik mijn Japanner op mij toekomen, en het ging juist zooals ik het mij had voorge- steld. Hij had iets in den mond wat op een sigaar geleek, en daarmee blies hij mij iets in het gelaat — hetzelfde iets, dat aan zeventien ongelukkige mannen den dood heeft ge- bracht!"

„Deed hij dat — en gij leeft nog?" riep de geneesheer op een toon van ongeloof. „Miste hij u dan? Hebt gij u verweerd, hem neergeslagen!"

„Niets van dat alles dokter! Mijn methode was heel wat beter! Alvorens mij te vermom- men als Turner, wreef ik mijn gelaat in met een soort van zalf, die de poriën van het ge- laat volkomen vulde, en ze ondoordringbaar maakte voor het giftige gas."

„Dat was zeer gevaarlijk mijnheer!" riep Honey uit. „Ik behoef u zeker niet te zeggen dat een verstopping van de poriën gedurende eenigen tijd, onherroepelijk den dood ten ge- volge moet hebben? Bij een ballet aan de Russische hofopera's, omstreeks twintig ja- ren geleden, werden vier kinderen, die zou- den medespelen, van top tot teen verguld. Diezelfden nacht stierven zij onder een vree- selijk lijden."

„Dat was mij bekend dokter. Het vernis in dat verguldsel had de poriën verstopt, en de arme kleinen moesten jammerlijk omkomen. Maar bij mij betrof het gelukkig alleen het gezicht en ik ben er af gekomen met een beetje hoofdpijn. Het moest trouwens wel — het was het eenige middel."

„Het eenige middel — om wat te berei- ken?" vroeg dokter Honey, die Raffles met open mond had zitten aanstaren.

„Om den dader uit te vinden, waarde dokter!"

„Maar dan was het een middel, mijnheer, dat u had kunnen dooden!" hernam de ge- neesheer. „Een enkel onbedekt plekje, wan- neer gij bijvoorbeeld vergeten zoudt hebben, de neusgaten te bedekken met uw zalf, zou u op zijn minst zwaar ziek hebben kunnen maken! Een plekje, niet grooter dan een halve penny!"

„Ik ben voorzichtig geweest, dokter!" her- nam Raffles. „Ik wist waar het om ging. Een vriend van mij volgde mij al dien tijd 'overal, en zooals ik zeide — vanmorgen werd ons ge- duld tenslotte beloond. De Japanner, die het deed, — want het was er zonder twijfel een, al had hij zijn gelaat ook wit gemaakt — stapte, nadat hij mij het gas in het gelaat ge- blazen had, haastig in een auto, maar toch niet zoo vlug, of mijn vriend heeft hem kun- nen volgen, zooals hij mij nog geen twee mi- nuten geleden getelefoneerd heeft!"

„Gij weet dus waar die schelm, die laag- hartige moordenaar vertoeft?" riep de ge- neesheer opgewonden uit.

„Ik weet het, dokter!"

„Daar hebt gij toen natuurlijk onmiddel- lijk de politie heengezonden?"

„Daarvoor heb ik mij integendeel wel ge- wacht dokter!" antwoordde Raffles, glim- lachend om de opgewondenheid van den ouden man. „Waar de politie zich mee be- moet, dat is binnen een uur wereldkundig gemaakt, en gij moet begrijpen dat het voor ons land juist dringend noodzakelijk is, deze zaak zoo veel mogelijk in het geheim af te doen. Engeland bevindt zich op het oog- blik niet in een toestand, die een gespannen verhouding met Japan wenschelijk maakt. En die verhouding zal zeker een zeer gevaar- lijk karakter verkrijgen, wanneer de waar- heid aan het licht komt, de volkswoede zou hier losbarsten, een strenge censuur op de dagbladberichten zou te laat komen, en nie- mand kan zeggen wat van dit alles het ge- volg zou zijn. En daarom weet niemand iets meer van de zaak en van mijn plannen dan mijnheer Turner zelf — en zijn wakkere echt- genoote, die ons beiden trouw ter zijde heeft gestaan in deze moeilijke dagen. Thans weet gij het ook dokter, maar ik doe een ernstig beroep op uw vaderlandsliefde en op uw be- grip van den werkelijken toestand, om met niemand — begrijpt gij mij goed? — met nie- mand over deze zaak te spreken, voor ik zelf u daartoe machtiging geef."

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles bereidt zich voor tot den strijd.

Dokter Honey trommelde een tijdlang zenuwachtig met zijn beenige vingers op den bedrand, en zeide tenslotte:

„Gij zijt een buitengewoon merkwaardig man! Slechts weinigen zouden de kans hebben willen loopen, die gij hebt durven wagen! Ik bewonder u, mijnheer — en ik be- loof u plechtig, dat ik mijn mond zal weten te houden, al valt dat een ouden man als ik ben tamelijk zwaar! Maar zeg mij nu eerst, of gij u volkomen wel gevoelt!”

„Zoo gezond als een visch dokter! Ik weet zeker dat het gas mij nergens heeft kunnen treffen, en ik ben er slechts een zeer kort oogenblik een weinig duizelig van geweest. Dat is echter reeds overgegaan, en ik weet zeker, dat mijn waagstuk geen nadeelige gevolgen voor mij zal hebben. Ware dat zoo, dan zou ik nu reeds zoo goed als dood moeten zijn!”

„Als ik u goed begrepen heb, weet dus niemand van de bedienden, wie gij werkelijk zijt?”

„Niemand! En dat mag ook volstrekt niet. Men kan nooit weten, of de sluwe Japanners niet overal, waar zij hun slag willen slaan, hun spionen hebben.”

„En — hoe denkt gij hier weg te komen?”

„Wel, er is reeds om een ziekenauto ge- telefoneerd, — maar zij zal bestuurd worden door een van mijn vrienden, en mij niet naar een ziekenhuis brengen, maar naar mijn eigen woning.”

„Maar morgenochtend, vanavond misschien reeds zal het bedrog zijn uitgekomen mijn- heer!” riep Honey uit. „Gij begrijpt dat de bladen zich op het geval zullen werpen, en goede journalisten leidt men niet zoo gauw om den tuin.”

„Wat zou dat? Laat het bekend worden — maar dan zal het te laat zijn, en ik zal de Japanners onschadelijk hebben weten te ma- ken! Het overige kan in het geheim tusschen

de beide regeeringen worden afgedaan, want ik weet zeker, dat de regeering te Tokio van deze moorden zooal niet onkundig is, dan toch in geen geval haar goedkeuring er aan hecht, of zelfs maar weet wat zij te beduiden hebben.”

„En hoe denkt gij die Japanners schaak- mat te zetten?”

„Waarde dokter — dat is mijn geheim! Noem het mijnentwege een beroepsgeheim!”

„Het zal zeker een gevaarlijke onderneming zijn!”

„Zeer gevaarlijk! Ik ken de Japanners van dat soort, en ik weet dat zij voor niets terug- deinzen, voor geen moord, als men hen in hun plannen dwarsboomt.”

„Gij zijt een bijzonder merkwaardig man!” herhaalde de oude geneesheer, terwijl hij Raffles peinzend aanzag. „Ja, ik heb veel van u gehoord, en — het is misschien niet in den haak, maar het verheugt mij, kennis met u te hebben gemaakt. Ik heb veel van de we- relde gezien, en heel wat beleefd, mijnheer — en ik geloof uw beweegredenen wel te kun- nen begrijpen, al blijf ik er bij, dat er mis- schien andere middelen toegepast zouden kunnen worden, om uw plannen te verwezen- lijken. Ik spreek nu meer in het algemeen, over uw bekende gulheid jegens armen en verdrukten...”

„Waarde dokter, gij overstelpt mij — en ik vrees dat ik dat niet verdien!” viel Raffles hem glimlachend in de rede. „Er valt zeer veel voor mij te doen, en ik zal binnen enkele oogenblikken weder voor doodzieke moeten spelen! Mijn beide vrienden zullen mij naar beneden dragen en ik wilde wel, dat dit alles zoo onopgemerkt mogelijk in zijn werk ging. Hoe minder oogen het zien — hoe beter het voor ons zal zijn, ook voor de zaak van ons vaderland! Het spijt mij dokter, dat wij u een nuttelooze loop hebben laten maken, maar gij kunt u troosten met de gedachte, dat het ter-

wille van uw land was. Maar ik geloof dat ik daar hoor schellen — daar zal de auto misschien al zijn! Vlug onze rollen opgenomen, en — tot ziens dokter!"

En Raffles liet zich weer achterover op de kussens vallen, sloot de oogen, en lag daar nu als een doode, onbewegelijk, dezelfde blauwe kleur nog op zijn gelaat.

Het was inderdaad de zoogenaamde ziekenauto, die door Brand bestuurd werd, en hij en Henderson, in de uniform van ziekenverpleger gingen haastig het huis binnen, betraden de slaapkamer van Turner, en droegen Raffles met behulp van de draagbaar die zij hadden meegenomen, de trappen af en de vestibule door, terwijl een paar bedienden, met bleeke, behuilde gezichten, hunnen doodgewaanden meester uitgeleide deden.

Het spreekt echter vanzelf dat de kellners van het Cecil Hotel niet gezwegen hadden en er stond reeds voor de deur een klein leger-tje fotografen en journalisten, met hunne toestellen en hun opschrijfboekjes gewapend, die met alle geweld Turner wilden zien, en slechts terugweken voor de verschrikkelijke vuisten van Henderson, die dreigend op hen toetrad, nadat het lichaam in de auto was gedragen. Brand maakte zich van alle onder-vragingen af met de verklaring dat hij volstrekt niets wist en dat Turner waarschijnlijk reeds dood was, en daarop ging de geheele schaar dagbladreporters en fotografen het huis binnen.

En toen geschiedde er iets, waarop men wellicht had kunnen rekenen, maar dat toch nog een zeer onaangename verrassing was.

Want een van de journalisten was met een motorfiets gekomen, en hij ging het huis niet binnen, maar begon de auto te volgen, natuurlijk met de bedoeling te zien naar welk gasthuis de doodzieke Turner werd gebracht, en daar dan zijn licht op te steken bij de geneesheeren die hem zouden onderzoeken.

Brand kon dat onmogelijk zien, want hij bestuurde de auto, maar Henderson, die, volgens het voorschrift met den zieke in den wagen had plaatsgenomen, zag het des te beter door het handbreede luikje, dat in een der achterdeuren van de transportauto was aangebracht.

„Wel alle drommels, mylord," zeide hij na eenige oogenblikken verschrikt, „wij worden gevolgd!"

Raffles kwam overeind zitten op de smalle krib, waarop de draagbaar was geschoven,

fronste de wenkbrauwen en wierp zelf op veiligen afstand een blik door het kleine ruitje.

„Bedoel je dien man op die motorfiets? met die sportpet op?"

„Ja mylord! Ik herken hem. Hij bevond zich bij de krantenlui, die voor de deur op wacht stonden, en hij volgt ons reeds al dien tijd!"

Raffles keek nog wat nauwkeuriger en bromde tusschen de tanden:

„Dat is een verslaggever van de Daily Mail — ik ken hem heel goed. Dat is een lastige geschiedenis — want dat motorrijwiel schijnt een goed ding te zijn, en wij zullen hem niet zoo gemakkelijk kunnen afschudden. Wij kunnen ook moeilijk den heelen dag blijven rondrijden, want dan zou hij zich terecht kunnen verbazen, en de vraag stellen, waarom ik niet naar een ziekenhuis wordt gebracht."

„En wij zijn er zoo juist een voorbijgereden ook mylord!" riep Henderson uit. „Zal ik mijnheer Brand waarschuwen, dat hij stil houdt, en dien man even zeggen dat wij hem niet lusten?"

„Ik vrees dat hij dat verkeerd zou opnemen, vriend James!" antwoordde Raffles glimlachend.

„Er moet iets anders op gevonden worden. Zeg mijnheer Brand dat hij harder rijdt, misschien raken wij hem bij een kruispunt wel kwijt, als het toeval wil dat een verkeersagent hem tegenhoudt."

Maar de journalist was een goed rijder, het toeval wilde nu eenmaal niet tusschenbeide komen en de motorfiets bleef als het ware aan de ziekenauto vastkleven, stond stil als zij moest stilstaan, op bevel van een verkeersagent, en reed weer verder, als de auto verder ging.

Dat had zoo al bijna een half uur geduurd, en Raffles begon zich werkelijk ongerust te maken, daar hij wel begreep hoezeer de journalist zich moest verwonderen over die langdurige rit met een doodzieken man, toen de auto opnieuw stilstond, ditmaal wegens een opgebroken rijweg, en op het sein van een werkbaas, die naar een zijstraat wees.

Het was hier een stille plek, in een nieuwe, ruim uiteengebouwde buurt, een soort van villawijk, gebouwd langs de oevers van een zijkanaal van de Theems.

De auto stond dus stil, en de motorwielrijder was verplicht hetzelfde te doen.

Toen opende Henderson, voor Raffles iets had kunnen zeggen, een van de beide smalle

achterdeuren, trad naar buiten, liep regelrecht toe op den journalist, en zeide met een vriendelijken grijnslach op zijn breed gelaat:

„Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer, maar uw achterband is leeggelopen!”

De journalist kwam volstrekt niet van zijn zadel af, maar keek om, en antwoordde toen, verwonderd lachend:

„Je droomt goede vriend! Die band is uitstekend. Hoe is het met mijnheer Turner op het oogenblik?”

„Dood als een pier mijnheer. Dank u. Is uw ketting niet wat slap?”

Verbaasd keek de journalist naar den reus, vervolgens naar zijn goedgespannen ketting alweer zonder van het zadel af te komen, en met zijn beide beenen gespreid op den grond staande, en antwoordde toen hoofdschuddend:

„Jij schijnt meer verstand te hebben van ziekenverplegen dan van motorfietsen! Er mankeert niets aan die ketting!”

„Dat kunt u zoo niet zien als u niet opstaat mijnheer!”

„Laat dat maar aan mij over!”

„Maar is er nog wel benzine in uw reservoir? Ik geloof dat het ding zoo lek als een zeef is.”

De journalist begon zich nu in ernst boos te maken, meenende dat hij voor den gek werd gehouden en antwoordde kortaf:

„Ik geloof dat jouw hersens lek zijn vriend! Rijdt maar liever weer op, want de weg is vrij, of wacht even, zeg me eerst wat dat dwaze geren dwars door Londen beteekent! Heeft mijnheer Turner soms een speciaal eigen ziekenhuis ergens in Dover! Is hij van plan zich in Peking te laten verplegen? Als hij dood is, waarom begraven jullie hem dan niet dadelijk?”

Henderson kwam nog wat dichterbij, en zeide toen, op een vertrouwelijken toon:

„Mijnheer Turner is bij zijn leven altijd zoo dol op autotochtjes geweest, mijnheer, en nu hebben wij gemeend, hem een plezier te doen, door eerst nog een beetje met hem rond te rijden! Maar wat drommel, u kijkt me aan of u me niet gelooft! Ik geloof waarachtig dat u me uitlacht! O, maar dan zijn we nog niet uitgepraat!”

En Henderson strekt zijn vuist naar de kin van den armen journalist uit, Als hij het hard had gedaan, en wat vlugger, zou de journalist waarschijnlijk een plaatsje hebben kunnen vinden in dezelfde auto, en ditmaal deed hij niets anders, dan van zijn motorfiets aftuimelen, als een aangeschoten konijn. Henderson

nam het voertuig op — het was een vrij zware Triumph — en had het het volgende oogenblik over de leuning van de nieuwe brug geworpen, en het viel met een zware plons in het donkere water van het kanaal.

Er waren wel eenige lieden die het zagen, ook de arbeiders van de wegverbetering, maar zij waren zoo volkomen verbluft, dat zij geen hand uitstaken, en de auto rustig lieten wegrijden.

Henderson was weer in het voertuig gesprongen, en Brand, die met angst en beven het korte voorval had gevolgd, reed onmiddellijk weg.

„Wat heb je gedaan Henderson?” vroeg Raffles op strengen toon, zoodra de auto weer reed.

„Ik heb dien man even gezegd dat hij thuis verwacht werd mylord,” antwoordde de reus, terwijl hij zich verlegen achter het oor krabde.

„Welzoo! En was het daarvoor noodig, hem neer te slaan?”

„Daar heb ik niet zoo over nagedacht mylord!”

„En zijn motorfiets?”

„Het was maar een oud ding, mylord — het had toch geen half jaar meer meegekund!”

„Zoo zoo! En wat moet die man nu wel van ons denken?”

„Daar heb ik ook niet zoo over gepraktiseerd, mylord. Maar als u de waarheid wilt weten . . .”

„Niets anders dan de waarheid James!”

„Nu dan — het kan mij geen steek schelen! De hoofdzaak is dat wij hem kwijt zijn! Ik vond het een lastige kerel en hij had praatjes voor zes. Als hij een werkelijk goed journalist is, dan schrijft hij vanavond een mooi stukje over het geval in zijn krant en dan krijgt hij nog een pluimpje op den koop toe van zijn baas!”

„En hoe komt hij aan een andere motorfiets James?”

„Ik zal hem op den eerste van de volgende maand een postwisseltje van twee pond sturen, dan kan hij net zoo'n machine weer terugkopen!”

Raffles wendde zich naar den wand van den wagen, om het lachje te verbergen dat om zijn lippen was komen spelen bij het zien van het diep rampzalige gezicht van den trouwen reus. Maar zoo hartverscheurend waren de zuchten van den armen kerel dat Raffles zich al spoedig weer omdraaide, hem de

hand toestak en zeide, met moeite zijn lachen bedwingend:

„Houdt op met die erbarmelijke zuchten kerel! Het lijkt wel of je in je eentje een heel drama opvoert. Je bent zooals gewoonlijk weer wat ruw te werk gegaan, maar ik moet beken- nen dat je ons een zeer grooten dienst hebt bewezen.”

Het gelaat van Henderson begon aanstonds te glanzen, alsof de zon opging boven een landschap, dat in grijze nevels gehuld was ge- weest, en riep toen uit:

„Ik wist wel dat ik niet zoo slecht had ge- handeld, mylord. Die man zag er flink en ge- zond uit, en ik weet zeker dat hij over een week weer aan zijn werk kan gaan.”

Intusschen was Brand zoo vlug hij maar kon verder gereden, telkens een andere zij- straat inslaande, omdat hij vreesde voor de onaangename gevolgen van Henderson's kras- se manier om een lastigen achtervolger kwijt te raken, en met een grooten omweg bracht hij de auto weer terug naar de garage, waar hij ze gehurd had onder een vrij dwaas voor- wendsel, waarvan echter de verhuurder, die voor alles zakenman was, zich niet het minste had aangetrokken.

Gedurende de rit had Raffles zijn gelaat ontgaan van het dunne laagje blauw schmink, dat hij er na zijn val tegenover het Hotel Ce- cil vlug en handig had opgesmeerd, en ver- toonde nu zijn eigen gelaat.

Hij liet zich echter wijselijk volstrekt niet zien aan den garagehouder, maar bleef een paar straten verder wachten, tot Henderson en Brand weder te voorschijn kwamen en een half uur later ongeveer, bevond het drietal zich weder veilig en wel in Raffles' woning in de Cromwell Road.

Het was toen reeds bijna half drie in den middag, en de beide vrienden vielen met smaak aan op het maal, hetwelk Raffles' trouwe kamerbediende Gaston gereed had gezet.

En nadat zij hun eersten honger gestild hadden begon Brand:

„Nu hoop ik maar een ding, Edward, en dat is dat die lastige journalist niet reeds in het avondblad een relaas geeft van wat hem is wedervaren. Want het moet toch wel een zonderlingen indruk maken, dat de auto die den halfdooden Turner vervoert niet alleen zulke zonderlinge omwegen maakt, maar ook een ziekenverpleger met zich meevoert, die onschuldige journalisten op vuistslagen trac- teert!”

„Dat zou inderdaad zeer onaangenaam zijn, Brand, want de Japanners zouden wel- licht het bericht onder de oogen krijgen en zekere gevolgtrekkingen maken, die al onze plannen in duigen zouden doen vallen. Mijn hoop is er dan ook op gericht, dat Henderson niet hard genoeg geslagen heeft om den man op slag te doodden, maar toch wel zoo hard, dat hem het werken althans voor vandaag onmogelijk is gemaakt. Het is niet zeer chris- telijk van mij gesproken, maar ik beloof hier- bij plechtig dat ik dien braven kerel, die niets anders deed dan zijn plicht, ruimschoots schadeloos zal stellen. Maar dan moet hij ook vandaag zijn mond houden!”

Brand dacht een oogenblik na en vroeg toen plotseling:

„Als wij hem eens in het geheim namen — en het hem vroegen?”

Raffles bleef een oogenblik peinzend in zijn glas wijn staren, en antwoordde toen hoofd- schuddend:

„Dat komt mij wel wat gevaarlijk voor! Men moet de kat niet op het spek binden, en een echten journalist, die dien naam werke- lijk verdient, zal ondanks alle beloften van stilzwijgendheid ter wereld, drie kolommen ruimte aan zijn hoofdredacteur vragen om een prachtig stuk te schrijven, dat hem roem en eer moet brengen! Neen, dat middel moeten wij liever verwerpen. En wees nu stil — want daar komt Henderson aan, en als die hoort wat de moeilijkheid is, zal hij om vier uur het heele bureau van de Daily Mail met een wa- genlading dynamiet opblazen!”

Inderdaad trad Henderson een paar secon- den later het vertrek binnen komende uit den tuin waar ook de kleine garage stond, en kwam om „zijn orders” zooals hij het placht te noemen.

Hij scheen nog niet geheel en al zeker van zijn eigen houding en figuur te zijn, en stond dicht bij de deur bedremmeld naar Raffles te zien, die hem meesmuilend opnam, en toen sprak:

„Mijn orders zijn voor het oogenblik, dat je over een half uur met de auto weer moet voor zijn, Henderson. Neem de huurauto met den krachtigen motor, en trek een versleten uniform aan.”

„Wil je er dan vanmiddag al op uit gaan?” vroeg Brand verrast, en ook een weinig on- gerust.

„Ja Brand, ik heb er nog eens over nage- dacht — en het lijkt mij voor alles beter als wij zeer snel handelen. Ik zie ook eigenlijk

niet in waarom wij tot het vallen der duisternis zouden moeten wachten. Als daar in dat huis, dat jij zoo bekwaam hebt uitgevonden, tien Japanners zijn, dan zal dat aantal wel onveranderd blijven, ongeacht het tijdstip van den dag!

„Maar de nacht leent zich veel beter tot een verdediging, mijn waarde! Overdag zullen wij ingeval van nood ook wel hulp kunnen krijgen van voorbijgangers, al blijf ik er bij dat we dat niet mogen doen, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is.”

Brand dacht nog een oogenblik na, en zei de toen:

„Misschien is het ook beter, om er zoo spoedig mogelijk een einde aan te maken! En zeg mij nu, Edward, wat eigenlijk je plannen zijn. Je wilt toch zeker geen vuurgevecht met die Japanners beginnen!”

„Als het moet — dan wel! Maar daartoe behoeft het niet te komen. Dit zijn mijn plannen. Wij moeten de moordenaar onschadelijk maken, hoe dan ook, de samenstelling van hun giftgas leeren kennen en de schobbejaken ter beschikking stellen van onze regeering, die hen dan maar moet gevangen houden, tot de tijden wat beter geschikt zijn om een proces tegen hen te beginnen. Dat is misschien over een paar maanden reeds het geval.”

„Hoe denk je het huis binnen te komen? Ik heb je gezegd dat het in een vrij breede straat in Hampstead lag, en het is daar tamelijk druk.”

„Wel — des te beter als het er druk is! Zooveel te minder zal het opvallen, als wij dat huis binnengaan. Er zullen toch nog wel meer menschen wonen behalve die drie of vier Japanners die je er hebt zien binnengaan?”

„Dat is moeilijk te zeggen — maar ik geloof het haast niet! Het is een tamelijk klein huis, van de soort, zooals je ze daar veel aantreft, zoogenaamde eengezinshuizen, met slechts één verdieping en een tuintje er rondom.”

„Dat maakt de zaak niet gemakkelijker! Dan kunnen de schavuiten iederen bezoeker van verre zien aankomen! En toch moeten wij daar binnenkomen, hoe dan ook! Ik zal nog wel een goed plannetje bedenken, Brand, en intusschen zullen wij eens zien hoe het met de wapens staat, en wat wij daarginds het beste zullen kunnen gebruiken. Als het maar even mogelijk is, moet het zonder schietery gedaan worden.”

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, en hernam hoofdschuddend:

„Ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, Edward, dat het niet zulk een vlot verloop zal hebben als jij denkt. Lieden die met zulke middelen werken zijn niet de eersten de besten, en zullen wel afweermaatregelen hebben genomen. Dit is misschien nog maar een begin van hun werkzaamheden. De hemel weet of het geen geheime organisatie is, die langzamerhand al onze Staatslieden zal opruimen, al of niet voor het verdrag met Rusland! En het blijft mij spijten, dat je maar niet eenvoudig de politie op de bende afstuurt en ze laat arresteren!”

„Ik heb je de redenen al ontvouwd, Brand, die mij daarvan terughouden. En hier is er nog een, en een goede! De politie van Londen komt meestal niet als baker of krantenjongen verkleed, en is van verre herkenbaar. De Japanners zullen wel bijtijds gewaarschuwd zijn en dus de vlucht nemen — met medeneming van dat duivelsche middel, dat wij juist moeten leeren kennen, opdat men er zich tegen zal kunnen verdedigen. Wie weet is een zeker smeersel van een bepaalde samenstelling wel voldoende om den invloed van dat gas te neutraliseeren, — maar daartoe moet men het dan toch eerst kennen! Neen, ik blijf bij wat ik gezegd heb — wij moeten dit zelve doen. Ik dank je, Henderson — ik was je vergeten — ga nu maar, en zorg dat alles gereed is voor onze onderneming!”

Toen de deur achter den reus was dichtgevallen vroeg Brand zacht:

„Stuur je hem weg? Ik kreeg den indruk dat je nog iets te zeggen had, dat hij niet behoefde te weten.”

„Zoo is het ook Brand. Ik heb namelijk nog een zeer goede, en een zeer voorname reden om er de politie zoolang mogelijk buiten te laten. Het is namelijk duidelijk, dat die Japanners voorzien moeten zijn van een zeer hoog bedrag aan geld, bijwijze van strijdkas. Zij moeten rekening houden met allerlei bezwaren, die slechts met geld uit den weg zijn te ruimen. Welnu, het zou mij een genoegen zijn, mij van dat fonds meester te maken, ten einde het op een heel wat betere wijze te besteden. Nu begrijp je waarom ik Henderson wegzond. Al weet de brave kerel zeer goed wie ik ben — nog altijd stuit het mij tegen de borst, zulke zaken in zijn tegenwoordigheid te behandelen.”

Het bleef langen tijd stil in het vertrek. Brand was in een hoek gaan zitten, en keek met een bleek gelaat en opeengeknepen lippen voor zich uit.

Raffles keek een oogenblik zwiġgend naar hem, kwam toen op hem toe, legde hem de handen op de schouders, en zeide op zachten toon:

„Ik weet nu natuurlijk wel waar je aan denkt. Voor jou schijnt het er niet op aan te komen, had je willen zeggen. Maar met jou is het heel iets anders, Brand. Jij weet heel goed, waarom ik handel — zooals ik in de laatste jaren gehandeld heb. Maar Hender-

son is ondanks alles een onontwikkeld man, en — het zou mij moeilijk vallen, hem duidelijk te maken, wat mijn beweegredenen zijn. Je wilt mij toch helpen?”

„Dat weet je heel goed, Edward!” zeide Brand, de hand van Raffles vattend en met kracht drukkend. „En ik hoop van harte dat wij het er heelhuids af brengen, maar ik betwijfel het — ik betwijfel het ditmaal sterk!”

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het teeken der Rijzende Zon.

Ruim een uur was verstreken, Raffles en Brand hadden al die maatregelen genomen, die zij noodzakelijk achtten met het oog op hun gevaarvolle onderneming. Zij hadden zich niet alleen van hunne revolvers voorzien, maar ook eenige van die kleine verdedigingsmiddelen meegenomen, die reeds zoo menigmaal nuttig waren gebleken in ongelijke gevechten, en wanneer de tegenstander door overmacht den strijd dreigde te zullen winnen.

Zoo hadden zij kleine glazen kogels bij zich, niet veel grooter dan de kogeltjes, die men in bekende limonadefleschjes vindt, die gevuld waren met een zeer krachtig, bedwelmend gas, dat zich met groote snelheid verspreidde, wanneer die kogeltjes den grond raakten. Om zelve tegen den invloed van dat gas gevrijwaard te zijn, konden de beide vrienden een soort van patronen van papier en watten in de neusgaten steken, gedrenkt in een stof, die

het giftgas neutraliseerde. Deze patronen waren zeer klein, zij hadden den vorm van de antinicotinepatronen, zooals sommige rookers ze in hun pijpen gebruiken en men kon er gemakkelijk twintig van in een vestzakje meevoeren.

Wat Henderson aangaat — hij zou geen daadwerkelijk deel nemen aan de werkzaamheden, daar hij voor dat soort werk weinig geschikt was, maar in de buurt blijven wachten met de auto, en hij had voor alle veiligheid zijn knuppel bij zich gestoken, een wapen van balein vervaardigd, met rottan omvlochten, en aan het einde voorzien van een looden verdikking. Een man van de verbazende kracht van Henderson kon met dit wapen gemakkelijk een stier de hersens verpletteren.

Het kon omstreeks halfvier in den middag zijn, toen alles voor de expeditie gereed was. De auto, die er uiterlijk volkomen uitzag als

een versleten taxi, maar die over een zeer krachtigen motor beschikte, stond reeds op eenigen afstand van de kleine tuindeur te wachten, onder de hoede van Henderson, die zichzelf tot neger vervormd had, en hij had nog slechts een paar minuten behoeven uit te zien, of reeds kwamen Raffles en Brand aanloopen, ieder voorzien van een klein valies.

Zij stapten in, nadat Brand een nauwkeurige beschrijving van de straat en het huis had gegeven, waar de Japanners zich ophielden, en daarop begon de tocht.

Hampstead is een van de noordelijkste voorsteden van Londen, en de rit daarheen duurde dan ook bijna anderhalf uur.

Toch was het nog klaarlichte dag, toen de auto den breeden, goedgebaanden weg insloeg, waaraan, ongeveer een kwartier gaans verder, het huisje gelegen was, hetwelk de Japanners betrokken hadden.

Op de plek waar zij stilhielden bevond zich een groote, nieuwe garage, en het eerste wat zij deden was hier de huurauto te stallen. En daarna belegden zij, in de buurt van een nog onbebouwd terrein, waar stapels bouwstenen, ijzeren pijpen, planken en andere bouwmaterialen lagen opgestapeld, een soort van krijgsraad.

Brand bleef er bij, dat het vrij wat beter zou zijn, den overval des nachts te ondernemen, maar Raffles voerde aan, dat de avondbladen weleens het verhaal konden bevatten van de avonturen van den journalist, en de sluwe Japanners zouden, als zij daarvan kennis hadden genomen, wel begrijpen dat er iets was misgelopen, en haastig hun kwartier verleggen.

Voor dit argument moest Brand wel zwichten, maar hij deed het met tegenzin.

En toen werd het volgend besluit genomen.

Raffles zou allereerst binnengaan, onder een of ander voorwendsel, bijvoorbeeld in de gedaante van een belastingambtenaar of iets dergelijks, en dan van de gelegenheid gebruik maken, de omgeving en de inrichting van het huis zoo goed mogelijk op te nemen. Hij zou ook het aantal Japanners kunnen vaststellen, dat zich in het huis bevond, en dienovereenkomstig zouden de vrienden dan naderhand optreden.

Brand bood aan, hem te vergezellen, maar Raffles wees dit af, aanvoerende dat hij nog volstrekt geen gevaar liep, en een klein plan had, dat hij gemakkelijker alleen ten uitvoer kon brengen.

En zoo scheidden de vrienden dus, niet be-

seffend, onder welke vreeselijke omstandigheden zij elkander zouden terugzien. Raffles stak een potlood achter zijn oor, overtuigde zich dat hij een notitieboekje bij de hand had, en liep toen met afgemeten passen naar het kleine huis, hetwelk Brand dien morgen had ontdekt, nadat hij den moordenaar in zijn auto was nagegaan, terwijl deze en Henderson hem langzaam op verren afstand volgden.

Met zijn hoed schuin op een oor, en volkomen vereenzelvigd met den man, dien hij moest voorstellen, liep Raffles op het huis toe, opende het houten hekje, liep door het zeer slecht onderhouden voortuintje, en schelde aan.

Het duurde vrij lang, voor er tenslotte zachte voetstappen klonken aan de andere zijde van de deur, die vervolgens op een kier werd geopend door een kleine Japanner met een breed gezicht en wantrouwende oogen, die den bezoeker eenigen tijd bleef opnemen door de kier van de deur, die, zooals Raffles aanstonds opmerkte, met een ketting gesloten was.

Toen vroeg de man in slecht Engelsch:

„Wat wilt gij? Wat komt gij doen?”

„Belasting!” antwoordde Raffles lakoniek. „U is hier zeker pas komen wonen? Vreemdelingen? Mooi, zoo. Aantal kamers, dienstboden, haardsteden? Houdt u een hond? Is er een garage? Heeft u een auto? Hoeveel ramen? Wilt u de deur als je blijft even openen, want ik moet met uw meester persoonlijk spreken.”

De Japanner scheen nog een oogenblik te aarzelen, maar toen verscheen er een sluwe, booze trek op zijn gelaat, en hij maakte zich gereed om de deur weder te sluiten met de woorden:

„Kom over een paar dagen maar eens terug. Mijn meester is de stad uit. Ik kan u niets mededeelen.”

En reeds wilde hij de deur dichtwerpen, toen Raffles haastig zeide:

„Geef hem dan in ieder geval dit biljet, dat hij moet invullen, en opzenden. Gij Japanners schijnt te denken dat gij hier maar gratis kunt wonen! En ik wil je er nog opmerkzaam op maken, dat de Engelsche wet dengene bestraft, die aan een belastingambtenaar den toegang weigert!”

De man bromde iets onverstaanbaars, wierp Raffles een giftigen blik toe, en strekte toen de hand uit naar het belastingbiljet.

Hij had het juist aangeraakt, toen hij een zwakken kreet slaakte, en toornig zeide:

„Heb gij spelden aan uw mouw? Gij hebt mij geprikt! Geef hier dat papier — ik zal het mijn meester wel geven als hij terugkomt.”

Raffles keek den man aandachtig aan, en zeide toen, het zoogenaamde biljet nog vasthoudend:

„Ik zal u zeggen hoe het moet worden ingevuld. Uw meester moet het aantal bedienden opgeven, en ook het tijdstip van zijn komst hier in Londen. Heeft hij zich naar de politie begeben, het bureau van de wijk bedoel ik, en daar zijn komst gemeld? Wat is zijn beroep? Is hij plezierreiziger of handelaar, kunstenaar of fabrikant?”

De Japanner keek hem met een verwezen blik aan, bracht langzaam de hand naar het hoofd, en antwoordde met een nauw verstaanbare stem:

„Ik weet niet waarover gij praat! Het scheidt mij voor de oogen — o jij duivel — jij vreemde duivel — wat heb je...”

Maar hij kon den zin niet ten einde brengen. Hij deed wankelend een paar stappen van de deur af, voor zich uittastend als een blinde, scheen toen steun te zoeken tegen den zijmuur, en zakte zonder eenige geluid te geven in elkaar.

Raffles kon door de deurkier een gedeelte van zijn vertrokken gelaat zien en mompelde voor zich heen:

„Die kleine prik was afdoend! Hij heeft het sterkste middel gehad waarover ik beschikte! Voorloopig is er dus al een van de baan. Maar dat was niet de man, die mij vanmorgen het giftgas in het gelaat blies.”

Raffles wierp een steelschen blik achter zich, zag dat de weg volkomen verlaten was, op eenige verre voorbijgangers na, stak haastig zijn hand door de deurkier, en wist de ketting los te maken.

Hij begreep zeer wel dat wat hij deed uiterst gevaarlijk was, want hij drong een vreemd huis binnen, en de inwoners zouden het recht hebben, hem als een inbreker te beschouwen en hem als zoodanig te behandelen. En hier was het nog een heel ander geval, want hij was hier in het hoofdkwartier van een Japansche organisatie, die menschenlevens blijkbaar in het geheel niet telde.

Toch aarzelde hij niet, maar duwde de deur verder open. Een oogenblik dacht hij eraan, haastig terug te loopen, om Henderson en Brand er bij te halen, maar bij nader inziens achtte hij het toch beter, gebruik te maken van de gelegenheid die zich aanbood.

Hij deed de deur zeer zachtjes achter zich

dicht, keek neer op den bewustelooze Japanner, die daar met scheefgetrokken mond, en oogen waarvan slechts het wit te zien was op den grond lag uitgestrekt, luisterde een oogenblik aandachtig, en liep toen toe op een deur, die tot een muurkast scheen te behooren.

Hij opende ze behoedzaam, en keek inderdaad in een geheel ledige kast, waarin hij achteraan onduidelijk een gasmeter meende te onderscheiden.

Flug sleepte hij den bewusteloozen Japanner naar binnen, sloot de deur, draaide den sleutel in het slot om, en stak hem in zijn zak.

En toen bleef hij weer eenigen tijd luisteren. Er heerschte een vreemde stilte in het huis, die iets angstaanjagends had. Niemand scheen ook maar het minste gehoord te hebben van dit korte voorval, dat zich binnen enkele seconden had afgespeeld.

En terwijl hij luisterde, keek Raffles rond. De inrichting van het huis scheen heel weinig af te wijken van die van soortgelijke huisjes, die men bij duizendtallen in de Londensche voorsteden vindt, en die naar een enkel model schijnen te zijn gebouwd. De vestibule was tamelijk ruim, en rechts begon de trap naar de eenige verdieping die het huis rijk was. Aan diezelfde zijde was de deur, die waarschijnlijk tot de huiskamer behoorde.

Daar zou zich echter nu wel niemand ophouden, want die had anders zonder twijfel Raffles op de stoep moeten zien staan, en zou wel reeds te voorschijn zijn gekomen. Japanners die aldus optraden, moesten wel heel wantrouwend zijn.

Juist tegenover deze deur bevond zich een andere, die toegang gaf tot het tweede groote vertrek gelijkvloers, maar Raffles had opgemerkt dat hiervan de jalouzieën voor de ramen waren neergelaten, zoodat iemand die zich daarbinnen bevond, onmogelijk den bezoeker had kunnen zien.

Zijn schellen moest natuurlijk gehoord zijn, en hij bleef wachten, met zijn hand aan de kolf van zijn browning in zijn zak, tot er iemand zou komen opdagen, teneinde naar de reden van dat schellen te vernemen.

Het bleef echter stil, en Raffles meende reeds dat het huis verder inderdaad onbewoond was, toen zijn oor plotseling getroffen werd door het geluid van een telefoonschel ergens boven in het huis.

Er werd blijkbaar spoedig op geantwoord, want het schellen duurde maar kort, en een oogenblik later meende hij zachte schreden

te hooren, juist boven zijn hoofd, alsof daar haastig op en neer werd geloopt.

Een deur werd snel geopend en weer gesloten, stappen op de gang — en toen werd het weder stil, juist toen Raffles zich haastig terzijde van de trap had teruggetrokken, in de verwachting dat er aanstonds een Japanner boven op het portaal te zien zou komen.

Een oogenblik stond Raffles besluiteloos wat te doen. Zou hij de trap opgaan, en zich bij den man die getelefoneerd had eenvoudig aandienen als belastingambtenaar? Zou hij hem misschien dadelijk onschadelijk maken, als hij de moordenaar was?

Maar er konden wel meer personen daar boven zijn, en Raffles wilde zich niet noodeloos aan een groot gevaar blootstellen, voor hij het huis nog verder doorzocht had, dat zulke vreeselijke geheimen bevatte.

Naast de deur van de kast, waar hij den Japanner in had opgesloten, zag hij een tweede, die klaarblijkelijk toegang gaf tot den kelder.

En daar beneden zouden zeer waarschijnlijk de afschuwelijke middelen worden bereid, die de Japanners toepasten in den strijd tegen hun tegenstanders.

En Raffles besloot, zich hiervan in de eerste plaats te overtuigen. Nog altijd was het immers mogelijk, al was het dan niet waarschijnlijk, dat Brand zich vergist had, of liever dat de moordenaar hier niet zelf woonde, maar zich dien ochtend tot Japansche vrienden begeven had, die wellicht niets afwisten van zijn moorddadige manie.

In gebukte houding bleef hij staan luisteren, en toen hij niet het minste gerucht hoorde, begon hij, zonder eenig leven te maken, de steenen trap af te dalen die naar beneden voerde.

Hij liet de deur op een kier staan, en telde acht treden, alvorens hij beneden was, en stond tegenover een stevige deur, met ijzer beslagen, die op slot bleek te zijn, want Raffles draaide vruchteloos aan de knop. Daarbij was hij zoo voorzichtig geweest, zijn rechterhand eerst te steken in een gummi handschoen, want die knop zag er verdacht uit, en was van koper!

Hij was wel genoodzaakt, zijn kleine instrumententasch te hulp te roepen, en met behulp van een zijner loopers had hij binnen vijf minuten de deur open gekregen.

Raffles begreep zeer wel dat hij thans verder was gegaan dan hij van plan was, misschien wel te ver, want hij zou nu al heel

moeilijk dienzelfden middag of avond met Brand en Henderson kunnen terugkeeren. De knecht zou natuurlijk vermist en tenslotte gevonden worden, de Japanners zouden het opengebroken slot ontdekken, en dadelijk inzien dat er gevaar dreigde.

Maar Raffles waagde het er op, nu hij eenmaal in de vesting was, in de hoop, dat hij de zaak reeds nu geheel alleen tot een goed einde zou kunnen brengen.

Toen het slot eenmaal geforceerd was duwde Raffles de deur heel voorzichtig een weinig open, en keek naar binnen. Hij kon evenwel niet het minste onderscheiden, want het was stikdonker.

Aanstonds trof hem een eigenaardige zure, prikkelende lucht als van salmiak en hij begreep dat hij op den goeden weg was.

Hij had zijn zaklantaarn bij zich gestoken, deed ze ontgloeien, en trad den kelder binnen.

Hij zag onmiddellijk dat hij zich in een soort van laboratorium bevond, en dat zelfs voortreffelijk was ingericht, de omstandigheden in aanmerking genomen.

Bij het schelle licht, dat de kelder bescheen, zoodra Raffles den schakelaar naast de deur had omgedraaid, ontwaarde hij in het vertrek, dat bijna zes meter in het vierkant was, in de eerste plaats een lange, met geglaazuurde tegels bedekte werktafel, die van den eenen zijmuur tot den anderen reikte, met een gootsteen aan het eene einde, en waarop een aantal retorten, overhaalkolven, reageerbuisjes, comfoors en stopflesschen van verschillende grootte stonden, voor het meerendeel gevuld met verschillend gekleurde vloeistoffen. Enkelen bevatten een grijsachtig poeder.

Tegen den rechterwand, ongeveer in het midden, stond een gewoon keukenfornuis dat met gas gestookt kon worden, en daarnaast, op den vloer van roode tegels stonden groote mandflesschen en dikbuikige kruiken.

Op een withouten tafeltje, tegen den anderen wand geplaatst, waren nog een weegschaal, eenige dikke boeken, een doos met gewichten, en tenslotte een vrij groote kooi met een zestal, groote, witte muizen te zien.

Op het fornuis stond een koperen distilleerketel, en aan krammen, of op lage stoelen stonden of hingen nog andere instrumenten, van koper of kristal.

Er kon niet langer aan getwijfeld worden — Raffles bevond zich in de geheime werkplaats van de Japansche organisatie, die blijkbaar voornemens was, alle vooraanstaan-

de Engelschen te vermoorden, die zich voorstanders hadden getoond van het voor Japan nadeelige verdrag.

Raffles keek nog eens rond, en zag in het midden van den wand, bijna tegen de zoldering aan, en boven de werktafel een soort van wandschildering, van schelle kleuren, die een opgaande zon voorstelde, naar alle zijden golvende stralen uitzendend, en die, blinkend en schitterend, verrees uit een donkerblauwe zee.

Het was schijnbaar maar een zeer onschuldige voorstelling — een blauwe watervlakte, waarvan de golfjes geschilderd waren met die eigenaardige nauwkeurigheid en gelijkvormigheid, als sommige Japansche primitieven eigen, en daarboven een voor de helft zichtbare zon, zwaar verguld — en toch maakte die simpele voorstelling een zonderling beklemmenden indruk op den toeschouwer. Het was alsof de stralen trilden, leefden, en wisselden van lichtkracht. Het was alsof de golfjes zich bewogen, in eentonige regelmaat, eindeloos.

Maar spoedig werd de aandacht van Raffles weer door iets anders getrokken. Het was een soort van koperen vat, dat omstreeks het midden van de toonbank stond, en waarin zich een vloeistof bevond, die blijkbaar nog niet geheel was afgekoeld, want er stegen nog lichte rookwolkjes uit op. Misschien was die bediende hier wel bezig geweest, juist toen Raffles aanschelde, en had het daarom zoo lang geduurd, voor hij de deur kon openen.

Nieuwsgierig, en voorzichtig trad Raffles toe op het koperen vaatwerk, dat er eenigszins uitzag als een ouderwetsche vijzel. Raffles zorgde wel dat hij met zijn gelaat buiten de lichte damp bleef, die uit het koperen vat opsteeg, want hij vermoedde dat de inhoud zeer veel te maken zou hebben met het giftgas, waarvan reeds zeventien Engelschen, meerendeels in de kracht van hun leven, het slachtoffer waren geworden.

Hij bukte zich nog een weinig voorover, om wat beter toe te zien, toen er plotseling een schuivend geluid werd gehoord en voor Raffles goed en wel begreep wat er geschiedde, opende zich een soort van schuif, over de geheele breedte van den keldermuur, omstreeks een voet boven de werktafel, en ruim een handbreed.

En met bliksemsnelheid kwamen uit die opening een paar sterke, stalen armen te voorschijn, als de beenen van een krommen passer, die Raffles omvat hadden, voor hij tijd

had gevonden om terug te treden, en hij werd met zooveel kracht tegen den rand van de werktafel aangedrukt, dat zijn adem hem bijna begaf.

Op hetzelfde oogenblik werd het in den kelder stikdonker.

Alleen de gleuf, waardoor de stalen armen waren komen steken, bleef helder verlicht, en daarachter bevond zich blijkbaar een vertrek, vanwaar dat schijnsel afkomstig was. En dat kon Raffles reeds het volgende oogenblik nog duidelijker waarnemen, want een klein stuk van den wand vlak tegenover hem werd opgetrokken alsof het een tooneelscherm was, met een zacht geluid van goed gesmeerde katrollen, en Raffles wierp een blik in den aangrenzenden kelder, door een opening van een halven meter hoog en een meter breed, en hij wist dat zijn dagen geteld waren.

Er waren geen andere meubelen in dien kelder behalve een vrij lange tafel, waarop een zwart kleed was gelegd, in het midden bestikt met de afbeelding van de Rijzende Zon in gouddraad.

Achter die tafel zaten vijf mannen, en aan ieder van de smalle zijden zat er een. Die zeven mannen waren allen Japanners, gekleed in hun eigen dracht, in een soort zwarte kimono's met wijde mouwen, om het middel toegebonden met een zijden koord.

Zij zaten daar zwijgend en onbewegelijk als beelden, en staarden recht voor zich uit.

De man die in het midden zat — Raffles herkende hem onmiddellijk, ofschoon hij thans zijn gelaat van de witte schmink ontdaan had — was de man, die hem dien morgen tegemoet was getreden, op den hoek van Hyde Park.

Achter hem was de muur bespannen met zwart doek, en nogmaals was daar het symbool te zien van de Japansche macht en grootheid — de schitterende zon, die ten halve uit een diepblauwe zee verrees.

Midden op de tafel lag een van die lange, ouderwetsche zwaarden, zooals de leden van den Japanschen adel ze ook thans nog gebruiken bij hunne schermoefeningen.

Het geheele wapen was ruim een meter lang, en een kwart gedeelte ongeveer werd ingenomen door den prachtig bewerkten greep, van echt ivoor, ingelegd met gouden banden, en kleine, stervormige versierselen. Het ontbloote lemmet, slechts zeer weinig gekromd, was wel zeven centimeter breed, en blijkbaar vlijmscherp.

Zeker wel een volle minuut bleven die ze-

ven mannen roerloos als beelden voor zich uit staren, terwijl Raffles ternauwernood kon ademen, en toen sprak de middelste in het Japansch eenige woorden.

Het werd weer licht in den kelder, waar Raffles zich bevond, en hij hoorde zachte voetstappen achter zich.

Twee mannen kwamen links en rechts naast hem staan, die snel hunne handen in zijn zakken staken, en hem zijn revolver en zijn zakmes, maar dan ook niets anders afnamen.

Weer klonk een kort bevel, een der zeven mannen stond op, scheen aan een hefboom of iets dergelijks te trekken, en onmiddellijk weken de stalen armen weer van elkander, en Raffles kon weer ademen. Op hetzelfde oogenblik voelde hij zich aangrijpen door zes of acht krachtige armen, en nu pas besefte hij, dat hij den tegenstander onderschat had. Er waren daar in dat huis op zijn minst twaalf en misschien nog wel meer Japanners, en de

hemel alleen wist of zich er elders niet meer bevonden, die eveneens deel uitmaakten van hun organisatie. Een oogenblik dacht hij er aan, tegenstand te bieden, en zich door de vlucht te redden, maar hij zag spoedig genoeg het nuttelooze daarvan in. De Japanners in den kelder, vijf in getal, en in westersche kleederen gestoken, bleken allen gewapend te zijn, en goed ook, en het zou volstrekt geen doel hebben, iets tegen hen te willen ondernemen. Voor Raffles een beweging zou hebben kunnen maken, zou hij reeds geveld zijn.

Snel werd hij uit den kelder weggevoerd door een deur, die hij nog niet had gezien, en die in een der zijwanden verborgen bleek te zijn, vervolgens moest hij een korte gang doorloopen, en toen stond hij, na opnieuw door een deur te zijn gevoerd, tegenover de zeven zwijgende Japanners in hun wijde, zwarte gewaden.

**Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.**

ZESDE HOOFDSTUK.

De terechtzitting.

De mannen achter de tafel hielden hun zwarte oogen langen tijd onafgebroken op den indringer gevestigd, en toen begon eindelijk de middelste te spreken, ditmaal in voortreffelijk Engelsch, en zonder het geringste accent:

„Wie zijt gij?”

„Ik ben een Engelschman!” antwoordde Raffles.

„Uw naam?”

„Dien zal ik u niet noemen — gij zoudt er toch geen belang in stellen.”

„Gij weigert dus, ons uw naam op te geven?”

„Dat weiger ik!”

„Het is goed. Misschien zult gij u nog bedenken. Wat kwaamt gij hier doen?”

„Ik was nieuwsgierig, wat gij hier wel zoudt kunnen uitrichten.”

„Waarin vond die nieuwsgierigheid haar oorsprong?”

Ditmaal gaf Raffles niet aanstonds antwoord. Hij begreep dat hij te maken had met een zeer ontwikkelde Japanner, zeer slim, moeilijk op te winden, en van een koude, wreede zakelijkheid, die langs omwegen op het doel afging, en het tenslotte zou weten te bereiken.

Reeds de wijze waarop hij zijn vragen stelde, bewees dat deze Japanner niet de eerste de beste was, al was hij dan ook een sluipmoordenaar.

Na een kort oogenblik antwoordde Raffles rustig:

„Het had mijn aandacht getrokken, dat in dit huis vrij veel Japanners in en uitgingen — en mijn beroep brengt het mede, dat ik daarop ga letten. Ik ben detective.”

„Van Scotland-Yard?”

„Neen, een particuliere!”

„Waarom wilt gij uw naam niet noemen?”

„Ik heb daar redenenn voor, die ik voor mijzelf wil houden.”

De Japanner bleef Raffles een oogenblik met duisteren blik aanzien, en sprak toen langzaam:

„Ik ben Sakatani. Hebt gij van mij gehoord?”

Nu, Raffles had geen Engelschman moeten zijn en geen belang moeten stellen in de politiek van het verre oosten, als hij dien naam niet had hooren noemen. Hij behoorde toe aan den man, die openlijk en in het geheim in zijn land steeds heftig geageerd heeft tegen het verleenen van concessies aan de Engelschen, in welken vorm dan ook. Hij was een echte Anglophoob, en haatte de Engelschen — zooals alleen een Japanner kan haten. Toch had diezelfde man te Oxford gestudeerd, vijf jaar lang, en had zijn kennis verworven in hetzelfde land, dat hij bitter was gaan bestrijden van het oogenblik af, dat een schip hem weder naar zijn vaderland terugbracht.

Van Sakatani was het bekend, dat hij een zoon was van den man, die den Boxeropstand finantieel gesteund had, en die niets liever zou hebben gezien, dan dat alle vreemdelingen voorgoed van Japansch grondgebied werden verdreven, om er nooit terug te keeren.

Tegenover hem zat daar dezelfde Sakatani,

die den aanslag had beraamd op den Japansche premier, die het gewaagd had, een nauwer samengaan met Engeland te bepleiten.

En Raffles antwoordde langzaam op de vraag van den Japanner:

„Ja, ik heb van u gehoord, Sakatani. Ik weet wie gij zijt — een doodsvijand van mijn land!”

„Wist gij dat, voor gij hier waart binnengedrongen?” ging de Japanner onverstoort voort.

„Neen!”

„Waarom hebt gij onzen helper bedweld en in de kast opgesloten?”

„Omdat hij mij niet binnen wilde laten, en mij in den weg liep.”

„Hoe kwam het, dat gij dadelijk uw schreden naar dezen kelder hebt gericht. Verwachtet gij er te vinden, wat gij er gevonden hebt?”

„Ja!”

„Waarom?”

„Omdat ik geen ezel ben Sakatani. Kom aan — laten wij met dit spelletje ophouden. In Londen zijn in de afgelopen maand, bijna vijf weken, zeventien lafhartige misdaden gepleegd, verraderlijke sluipmoorden, nooit en door niets te verontschuldigen. Ik was een van de eersten die oplette, dat alle slachtoffers voorstanders waren van ons verdrag met de Sovjets — en ik maakte mijn gevolgtrekkingen. Ik wilde mij overtuigen, en daarom kwam ik hier!”

„Waarom juist hier?” ging Sakatani onverbiddelijk voort. „Wist gij dan wie deze misdaden, zooals gij ze noemt, deze moorden pleegde!”

„Neen — ik wist het niet — maar thans heb ik het ontdekt! Gij zijt het!”

Er vertrok zelfs geen spier op het gelaat van den man achter de tafel, toen Raffles deze woorden op toornigen toon uitsprak.

Zijn mond met de wreede, dunne lippen bleef een oogenblik gesloten, en hij keek Raffles met koude minachting aan, terwijl hij tevens zijn gedachten scheen te willen lezen.

Toen begon hij weer langzaam te spreken:

„Gij hebt misschien gelijk als gij zegt dat wij met dit spel moeten ophouden. Ongeveer een half uur geleden werd getelefoneerd. Wie weet hebt gij het wel gehoord. Men deelde mij iets zeer bijzonders mede. Het bericht was afkomstig van iemand, die de Japansche rubriek verzorgt aan de Daily Mail. Ik meen aan uw gelaat te zien, dat gij lont begint te rui-ken! Ja, vervloekte Brit, beroover van mijn

vaderland, — die man zeide mij, wat er geschied is met een journalist van dat blad, die de auto volgde, waarin mijn laatste slachtoffer vervoerd heette te worden. Turner was zijn naam! Voor hij werd neergeslagen, heeft die journalist, die op een motorrijwiel de ziekenauto volgde, dien doode Turner duidelijk zien bewegen! Wij waren bedrogen — er was verraad in het spel! Mijn vriend ging onmiddellijk op onderzoek uit, en hij vond spoedig de garage, waar de ziekenauto gehuurd werd. Moet ik nog verder gaan? Waar is Turner nu?"

„In veiligheid!" antwoordde Raffles lakoniek, ondanks alles bezielde met een soort van bewondering voor de snelle en sluwe wijze, waarop deze Japanners de voorvallen met elkander gecombineerd hadden en een onderzoek hadden ingesteld, dat hen al zeer dicht bij de waarheid moest brengen.

De oogen van den Japanner hadden een duisteren glans, toen hij, zichzelf blijkbaar met moeite meester blijvend, en met de rechterhand streelend over het ivoren gevest van het zwaard, met doffe stem voortging:

„Gij hebt niet met kinderen te doen. Bij deze zaak moet gij betrokken zijn geweest. En gij zult ons zeggen waar Turner is — of dit geheiligde zwaard zal spoedig gekleurd zijn met uw bloed!"

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde rustig:

„Gij gelooft toch zeker niet, dat ik Turner eerst gered heb, om hem vervolgens in uw klauwen te doen vallen? Dan kent gij mij slecht!"

De Japanner wierp hem een somberen blik toe, en vroeg toen eensklaps:

„Wilt gij ons zeggen, hoe Turner wist te ontsnappen aan het doodelijke gas? Nog nimmer miste ik!"

„Waarde heer Sakatani, dat is een klein trucje, dat ik liever voor mij houd!" antwoordde Raffles. „Gij zoudt aan een goochelaar evengoed kunnen vragen, hoe hij bloemen uit zijn hoed te voorschijn toovert, of een speenvarkentje uit een ruiker!"

Weer bleef de Japanner Raffles geruimen tijd aanzien, zonder een woord te zeggen. Hij wist in het geheel niet wie de man kon zijn die daar tegenover hem stond, maar hij begreep instinctmatig, dat hij met iemand te doen had, ver verheven boven de middelmaat en die koelbloedig bleef, terwijl de dood de hand reeds naar hem uitstreekte.

Zijn gele, magere vingers bleven voortdu-

rend, met een katachtige streeling, over het ivoor van het zwaardgevest aaien, en een enkele maal sloten die vingers zich als klauwen vast om dat gevest, alsof hij op het punt stond, dien koppigen gevangene met eigen hand het hoofd af te slaan!

Toen zeide hij zeer bedaard, en ditmaal zonder Raffles aan te zien:

„Gij zult sterven. Gij zult wel begrijpen, dat wij een man als gij zijt niet op vrije voeten kunnen laten, waar het eene zaak betreft als de onze. Het welzijn van mijn vaderland is er mee gemoeid, en uw leven is voor mij niet meer waard dan dat van een musch — wat zeg ik een vlieg! Gij wilt niet zeggen waar Turner zich op het oogenblik bevindt?"

„Neen!"

„Ook dan niet — als gij er uw leven mee zoudt kunnen koopen?"

Raffles antwoordde slechts met de schouders op te halen.

„Het is goed — gij hebt het zoo gewild! Wilt gij ons zeggen, waarmede gij onzen helper bewusteloos hebt gemaakt?"

„Stelt gij daar belang in?" vroeg Raffles spottend. „Met behulp van een middeltje, dat ik zelf uitvond, en dat zijn uitwerking maar zelden mist!"

Sakatani keek Raffles een oogenblik aan, en beval toen kortaf:

„Doorzoek zijn zakken verder!"

Twee gewapende Japanners traden dadelijk weder op Raffles toe, en begonnen, terwijl de anderen hem met hun revolver in bedwang hielden, te fouilleeren. Een hunner bracht wat van de gaspatronen te voorschijn, een ander haalde glazen kogeltjes te voorschijn, die hij met een verbaasd gezicht op de tafel voor de zeven rechters neerlegde, en de ander, die zijn hand in den zijzak van Raffles' colbert had gestoken, haalde daaruit een soort van etui te voorschijn, dat hij opende. Het bevatte een gouden ring, zeer dik, blijkbaar hol, en voorzien van een uiterst fijn uitsteeksel.

„Dit is het, meester!" zeide hij grijnzend, den ring toestekend aan Sakatani, die hem behoedzaam tusschen zijn vingers ronddraaide, en daarop zijn stekenden blik weder op Raffles vestigde.

„Gij zijt een buitengewoon man!" zeide hij langzaam. „Dit zijn zeldzame strijdmiddelen. Ik zou wenschen te weten wie gij waart. Maar — alles welbeschouwd komt het er ook niet op aan, want gij zult dit huis toch niet levend verlaten."

„Hebt gij er wel eens aan gedacht, Sakatani, wat de gevolgen van dien moord zouden kunnen zijn?" zeide Raffles afgemeten, terwijl hij den Japanner recht in de oogen zag. „Een man als ik verdwijnt niet ongemerkt uit het Londensche leven — dat ver zeker ik u — en men zal vroeg of laat ontdekken, waarheen ik mij begeven heb."

„Dat is waar — ik bedoel — gij moet helpers hebben!" riep Sakatani op levendigen toon. „Wat gij zooveen gezegd hebt raakt mij niet — maar de andere lieden, die u bij de zaak van Turner hebben geholpen, zouden in de buurt kunnen zijn. Makino, en gij, Chinda Stemi, gaat beiden naar buiten, en overtuigt u dat de omtrek volkomen veilig is. Meldt het mij dadelijk, als gij verdachte lieden ziet, en gebruikt, als het niet anders kan, ons geheiligd strijdmiddel om ze uit den weg te ruimen. Hier — hier is een van mijn wapens!"

En Sakatani haalde een voorwerp uit een der diepe zakken van zijn overkleed, dat er juist zoo uitzag als een sigaar, en dat Raffles reeds dien morgen gevaarlijk dicht bij zijn gelaat had gezien.

Een der beide genoemde Japanners nam het aan, en de twee mannen verwijderden zich haastig.

Het bleef even stil, en toen begon de leider der Japansche organisatie weder:

„Wie waren de beide mannen, die u geholpen hebben? Hoe heeten zij?"

„Geloof gij soms dat ik hunnen naam zal verraden, terwijl ik den mijnen niet wil noemen?" riep Raffles toornig uit. „Vraag niet verder, en doe met mij wat gij wilt!"

„O, wij behoeven ons volstrekt niet te overhaasten," hernam de Japanner koeltjes.

„Wat bevatten die kogeltjes?"

„Het zijn kersenbonbons!" antwoordde Raffles sarcastisch. „Ik ben er verzot op."

De Japanner verbleekte, en deed een snellen greep naar het zwaard, maar bedacht zich, en zeide dreigend:

„Ik zou u aanraden, niet den spot met ons te drijven. Geloof gij soms dat het oogenblik gunstig is voor zulke grappen? Wat zijn het voor kogeltjes, vraag ik nog eens."

„Werp er maar een met kracht op den grond, en gij zult het wel bemerken!" antwoordde Raffles bedaard.

„Gasprojectielen!" riep een der andere Japanners, die nog geen enkel woord hadden gezegd, verschrikt uit, en onwillekeurig weken allen een weinig terug met hun stoe-

len, en keken met verschrikte oogen naar die zoo onschuldig uitziende bolletjes van glas.

„Is dat zoo?" vroeg Sakatani, terwijl hij haastig het kogeltje weder neerlegde, dat hij zelf had opgenomen.

„De geachte spreker van zooveen had volkomen gelijk!" antwoordde Raffles. „Ik zou u raden er wat voorzichtig mee om te gaan, want het is gevaarlijk goedje."

„Hebt gij ze zelf gemaakt?"

„Ja — zij zijn niet in den handel!"

„Wij zullen ze onderzoeken — nadat wij met u hebben afgerekend — wellicht kunnen zij ons van nut zijn!" antwoordde de Japanner met een hatelijk grijnslachje. „Zij zijn zeker erg gevaarlijk!"

„Tamelijk! Als er een barst is dat voldoende om — bij voorbeeld een kelder als dezen in een oogwenk te vullen met gas, dat misschien niet aanstonds doodlijk is, maar dengeen die het inademt, spoedig bedwelmt, en machteloos maakt. Het kan dan dagen duren, voor hij weder tot zijn kennis komt."

„En — zijn er geen afweermiddelen tegen?"

„Misschien zijn ze er, maar ik ken ze niet!" antwoordde Raffles onverschillig.

Raffles had sedert eenige minuten, zonder zich veel te bewegen, zijn geheele omgeving zoo nauwkeurig mogelijk opgenomen. De deur waardoor hij was binnengekomen bevond zich terzijde, op ongeveer acht passen afstand van hem, en zij was gesloten, maar niet op slot gedraaid. In ieder geval stak de sleutel aan de binnenzijde op het slot.

Hij had de zonderlinge schuif weer achter zich hooren dichtgaan, en hij behoefde het hoofd niet om te wenden, om te weten, dat de verbinding tusschen dezen kelder en het laboratorium weder verbroken was. Ook het kleine valscherp in den muur, kunstig door de tegels verborgen, was weder op zijn oude plaats neergevallen.

Op geen halven meter naast hem stonden zijn beide bewakers, met de revolvers nog altijd in de hand. En het groepje van drie stond weer omstreeks een meter van de tafel verwijderd, waarachter de Japanners gezeten waren.

En op dit oogenblik zag Raffles, hoe twee van de Japanners de papieren neuspatronen nieuwsgierig bekeken, blijkbaar zonder eenig besef te hebben van hun beteekenis of hun doel.

Toen keek hij weer even naar de glazen ballen, zeven in getal, die op tafel lagen en

tenslotte naar het vlijmscherpe zwaard, dat misschien binnen tien minuten een einde zou maken aan zijn leven.

Een paar malen was het hem geweest, alsof hij het suizen van de zware kling door de lucht reeds hoorde.

Toen dacht hij een oogenblik aan Brand en Henderson, het was zeker al wel een uur geleden, sinds hij het huis binnendrong, want hij had met opzet zoo langzaam mogelijk gesproken, teneinde tijd te winnen, en zij zouden misschien ongerust zijn geworden. Zouden zijn trouwe metgezellen willen trachten, te onderzoeken waarom hij zoo lang wegbleef? Zouden zij soms reeds een ontmoeting hebben gehad met de beide Japanners, die waren uitgezonden om de omgeving te verkennen?

Ondanks zichzelf huiverde Raffles als hij dacht aan wat hun lot kon zijn wanneer de met de doodelijke sigaar bewapende Japanner argwaan jegens hen mocht krijgen en hun het gas in het onbeschermd gelaat zou blazen.

Maar wellicht waren de beide mannen op hun quivive, en zouden zij er wellicht in slagen, de Japanners, die hun zeker eerder in het oog zouden vallen dan zij hun, bijtijds onschadelijk te maken.

Sakatani had zijn oogen niet van Raffles afgewend, en zeide nu, even op het blanke lemmet van het zwaard tikkend:

„Dit is bestemd voor verraders! Gij zijt een Engelsche hond, maar niettemin wil ik u de eer waardig keuren van den dood door het edelste wapen dat er bestaat. Hebt gij nog iets in het midden te brengen? Geloof gij u te kunnen verdedigen?”

„Neen — ik geloof niet dat dit zou baten?” antwoordde Raffles langzaam.

Hij had reeds lang de linkerhand weder in een van zijn zakken gestoken, waarin hij wist dat zich een paar losse neuspatronen bevonden. Schijnbaar onverschillig haalde hij zijn hand te voorschijn, tegelijk met zijn zakdoek, en wist vlug en ongemerkt zich de beide patronen in de neusgaten te duwen.

„Heb gij familie, aan wie gij iets heb mee te deelen?” vroeg Sakatani weer.

Raffles gaf geen antwoord. Hij begreep dat hij zich aanstonds zou verraden als hij nu

sprak, want zijn stem zou een neusklink hebben.

Hij begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken en dat hij nu sterven moest of overwinnen.

Hij deed bliksemsnel een stap vooruit, en had het volgende oogenblik een heftige ruk aan het zwarte tafelkleed gegeven, dat met alles wat er op lag op den grond viel. De kogels, met stikgas gevuld, vielen allen op den steenen vloer, maar misschien zouden zij niet gebroken zijn, daar de valhoogte te gering was, als het zwaard hun val niet gevolgd was, en er drie of vier van verbrijzeld. Dit alles duurde ternauwernood het vijfde deel van een seconde. De twee mannen die naast Raffles stonden waren zoo verrast, dat zij twee kostbare tellen verloren lieten gaan alvorens zij schoten, en die twee tellen zouden hun noodlottig worden.

Raffles had zich sneller dan de gedachte gebukt, en het zwaard gegrepen. Juist toen schoot een der mannen en de kogel trof hem rakelings aan den schouder, schroeiend als een zweepslag.

De man wilde nogmaals schieten maar Raffles stak naar hem met het zwaard en de vlijmscherpe kling trof den schutter in den benedenarm, en veroorzaakte een bloedende wonde, terwijl hij hem bovendien dwong, de revolver los te laten. Raffles bukte zich naar het wapen, en raapte het op, en waarschijnlijk redde die beweging hem het leven, want nu vuurde ook de tweede Japanner, en de kogel vloog op een paar decimeters afstand boven zijn gebukte rug voorbij. Terwijl zijn eigen wapen nog op den grond rustte haalde Raffles er den trekker van over en zijn kogel trof de bewaker in de volle borst en deed hem doodelijk gewond vooroverstorten.

Dit alles geschiedde voor de zeven Japanners achter de tafel overeind waren gekomen, verstomd van verbazing over deze weergalooze stoutmoedigheid, en voor zij zich op hem hadden kunnen werpen, of zelve van onder hunne lange gewaden hunne revolvers hadden kunnen trekken, had Raffles met een sprong als een tijger de deur reeds bereikt, ze geopend, den sleutel uit het slot genomen, en de deur van buiten weder gesloten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De Japansche Zon gaat onder.

Hijgend en bloedend uit zijn wonde, stond Raffles een kort oogenblik stil in de gang, en luisterde.

En toen hoorde hij duidelijk, hoe de schuif tusschen de beide kelders bewogen werd en daarop het bovenste luik.

Hij begreep onmiddellijk het gevaar.

Door dat luik heen zouden de Japanners het laboratorium kunnen binnendringen en als zij met hunne revolvers gewapend, deze smalle, doodlopende gang binnendrongen, dan zou hij stellig aan het kortste einde moeten trekken.

Misschien zou hij eenigen hunner kunnen neerleggen, maar hij zou toch het onderspit moeten delven.

Hij onderzocht haastig de revolver — er zaten nog maar twee patronen in het magazijn. Weliswaar had hij het vlijmscherpe zwaard, maar daarmee kon men niet veel uitrichten tegen zeven vuurwapens!

Hij bedacht zich dus geen seconde meer, maar vloog door de gang, opende de deur van het laboratorium en ijde naar de trap, en het was juist bijtijds, want reeds klauterde er een Japanner, die nog onder het klimmen op hem schoot door de opening, terwijl twee zijner makkers door de gleuf eveneens op hem vuurden. Een kogel ging door zijn kleeren, en de andere trof gelukkig niets anders dan de eikenhouten deur.

Raffles wilde ook deze sluiten, maar er bleek geen sleutel op het slot meer te zitten, en hij was dus wel verplicht, naar boven te snellen, zoo vlug hij maar kon, met de Japanners op zijn hielen. Met drie sprongen was hij door de vestibule en bij de voordeur.

Zij was op slot!

Hij rukte aan de deur van de zijkamer, ook deze was gesloten. Het was maar al te duidelijk dat de Japanners hunne voorzorgen hadden genomen.

Daar zij hem aanstonds zouden hebben ingehaald, vloog Raffles als de wind naar de trap, en sprong ze als een gems bij drie treden tegelijk op.

En hij had juist het portaal bereikt, toen de Japanners aan den voet van de trap kwamen en in den blinde schoten op de verdwijnende gestalte.

Het was een groot geluk voor Raffles, dat zijn achtervolgers, die dol van woede en wraakzucht waren, in hunne bewegingen belemmerd werden door hun wapperende gewaden, die het hun onmogelijk maakten snel te loopen.

Onder het loopen keerde Raffles zich om, en toen hij een hoofd boven aan de trap zag verschijnen, vuurde hij.

De kogel trof doel, want het hoofd verdween plotseling, een rauwe kreet klonk, en toen het dof geraas van een lichaam, dat holder de bolder alle treden af rolt.

Een dolle kreet van woede was het antwoord op dit schot, en toen Raffles den hoek van de gang omsloeg, spatte naast hem de kalk van den buitenmuur, waartegen twee revolverkogels plat sloegen.

Raffles zag een deur, en opende die.

Hij deed het op goed geluk, wetend dat zijn leven thans bij seconden geteld werd.

Het was een eenvoudig gemeubeld vertrek, en tot zijn onuitsprekelijke blijdschap zag Raffles dat deze deur van binnen stevige grendels had, en dat bovendien de sleutel op het slot stak.

Juist bijtijds schoof hij de grendels voor en draaide den sleutel om, om vervolgens haastig terzijde te treden, want reeds schoten de Japanners, verblind van woede hunne revolvers op goed geluk door het paneel af, terwijl anderen tegen het onderste paneel traptten, om het te doen bezwijken.

Raffles stond een oogenblik hijgend tegen

den muur geleund, met nog een kogel op zijn revolver, en verder geen ander wapen dan het Japansche zwaard.

Er moesten nog zes Japanners daar in de smalle gang zijn, want een had hij er neer geschoten, en allen hadden blijkbaar bijtijds den kleinen kelder, die zich met gas vulde, weten te verlaten. Ongetwijfeld zou het zich door de opengebleven deuren wel door het huis verspreiden — maar dan had het zijn eerste kracht verloren, en alleen de twee zwaargewonde bewakers zouden er leelijk aan toe zijn.

Intusschen kraakte het benedenste paneel en het zou zeker allang bezweken zijn, als de Japanners maar ruimte hadden gehad voor een aanloop in de zeer smalle gang.

Er gingen eenige minuten in spanning voorbij.

Raffles zag om naar een uitweg — maar hij moest vreezen dat er geen was.

Het eenige venster, waaruit hij misschien naar beneden had kunnen springen, op gevaar af zijn beenen te breken, bevond zich recht tegenover de deur, en door de kogelgaten konden zijn vijanden natuurlijk al zijn bewegingen volgen, en zij zouden hem, door het paneel heen, kunnen neerschieten, zoodra hij zich voor het venster vertoonde.

Er was een haardstede in de kamer, en Raffles liep er op toe, bukte zich en keek omhoog in den schoorsteen. Hij was veel te nauw om er door te klimmen, en trouwens — wat zou het hem hebben gebaad, als hij het dak kon bereiken? Het was een zeer schuin dak, hij zou zich moeten laten afzakken tot in de dakgoot, en het zou niet lang duren, of zijn doodsvijanden zouden hem ook daar gevolgd hebben.

Raffles begreep dus wel dat dit zijn laatste wijkplaats was, en dat hij zich hier zou moeten verdedigen tot het uiterste.

Zijn eenige hoop was, dat een of andere voorbijganger misschien het schieten zou hebben gehoord en de politie zou waarschuwen. Maar mocht hij daar op rekenen, in deze nieuwe wijk, met zijn nog weinige huizen, die nog slechts voor een deel bewoond waren?

Hij kreeg trouwens weinig tijd tot nadenken, want het onderste paneel vloog tenslotte met luid gekraak in splinters, en een been kwam te voorschijn van een man, die blijkbaar wilde neerhurken, om door het gat naar binnen te kruipen.

Raffles vloog van den schoorsteenmantel weder naar de deur terug en deed een woe-

denden houw met het zwaard naar het been, dat aanstonds werd teruggetrokken, terwijl de eigenaar een luiden schreeuw uitstiet en een donkerroode bloedstroom uit de diepe wonde gutste.

Toch begreep Raffles wel dat hij het nog slechts eenige minuten zou uithouden, want de tegenstanders, half krankzinnig van woede, begonnen nu allen tegelijk ook op het bovenste paneel te beuken, en de deur zou het onmogelijk nog heel lang kunnen uithouden.

Raffles stond met opgeheven zwaard klaar om toe te slaan, nadat hij zijn laatste patroon had afgeschoten, door de deur heen, en blijkbaar zonder doel te treffen.

De deur dreunde in haar sponningen, het hout begon hevig te kraken, en een der dunne planken barstte tenslotte met een luiden slag, als van een pistoolschot.

Raffles had zich tegen den muur geworpen, terzijde van de deur, en sloeg toe, zoodra zich een hoofd en een gewapende arm zich vertoonden.

En hij sloeg raak ook, want de getroffene viel voorover, zonder een kreet te slaken, met gespleten schedel, en verstopte dus als het ware den toegang voor dengene die achter hem stonden.

Raffles zag het lichaam met schokken weder verdwijnen, alsof er heftig aan gerukt werd, en nu begon de heele deur te kraken, en hij hoorde zuchten en kreunen van inspanning. De Japanners hadden zich zeker schrap gezet tegen den gangmuur, en poogden zoo de deur te forceeren.

En reeds begonnen de scharnieren aan de eene zijde zich te begeven, toen het plotseeling doodstil werd, wat heel vreemd klonk na het woeste getier, en daarop een Raffles welbekende stem, die opgewonden schreeuwde:

„Zij zijn zeker boven, mijnheer Brand!”

Hij hoorde hoe de Japanners ijlings wegsnelen, waarschijnlijk bevreesd voor een overmacht van politieagenten in die gang waar zij als ratten in den val gevangen zouden zitten.

Een oogenblik daarna, kraakten er twee, drie schoten — een luide doodskreet — de val van een zwaar lichaam — toen doffe slagen, nog wat luid geschreeuw — weer een enkel schot, en dat scheen het einde te zijn.

Snelle schreden naderden, de bulderende stem van Henderson weerklonk, Raffles sprong door de wijde opening in de deur, en het volgende oogenblik trad hij met uitgestrekte handen, duizelig en uitgeput door het

bloedverlies, met gescheurde kleeren, en terwijl het bloed uit de mouw lekte, op Brand en Henderson toe.

Henderson moest hem ondersteunen, toen alle drie haastig naar beneden gingen, en hun weg was als het ware bezaaid met verslagenen. Vijf van de Japanners bleken op slag gedood te zijn, en alle anderen waren zoo ernstig gewond, dat drie hunner nog voor middernacht stierven in het gasthuis, waarheen zij waren overgebracht door de politie.

Voor de deur stond een auto te wachten, en daarin tilden Henderson en Brand, Raffles, die op het punt stond, door het geleden bloedverlies bewusteloos te worden.

Toen hij weder tot het besef van zijn toestand kwam, lag hij in zijn eigen bed, en keek in het bezorgde glaat van Brand, dat echter onmiddellijk ophelderde, toen hij Raffles weder bij kennis zag komen.

En al verzette hij er zich tegen, hij moest Raffles onmiddellijk mededeelen wat er geschied was. Het was overigens in weinig woorden te vertellen.

Hij en Henderson hadden de beide Japanners inderdaad juist bijtijds zien verschijnen, toen zij zich, ongerust geworden, op weg hadden begeven naar het hoofdkwartier der Ja-

panners. Zij hadden zich verscholen tot de beide complottisten voorbij waren gegaan, en toen had Brand aan de achterzijde van het huis onverschrokken een raam weten te openen waardoor heen beide waren binnengedrongen. Een haastig onderzoek bracht onmiddellijk alles wat er geschied was aan het licht, daar de beide kelders nog vol vergiftig gas hingen, en zij hadden met vier nog valide Japanners te doen gekregen, waarvan zij er drie met hunne revolvers hadden neergeschoten, terwijl Henderson den vierde met zijn looden knuppel, bewusteloos had geslagen.

„En laat ik je zeggen,” zoo eindigde Brand zijn mededeelingen glimlachend, „dat de politie reeds alles in het laboratorium in beslag heeft genomen, en dat de moordenaar van de zeventien ongelukkige Staatslieden dood is. Maar wat jou speciaal belang zal inboezemen is, dat ik, voor de politie kwam, beslag heb weten te leggen op wat de heeren waarschijnlijk hun strijdkas hebben genoemd. Ik vond er veertien duizend pond sterling in contanten in!”

„Dat is een mooi bedrag Brand, — en zeker wel een schampschot waard!” antwoordde Raffles, en met een zucht van welbehagen liet hij zich in de kussens vallen.

De volgende aflevering (No. 646) bevat:

De Schat op het eiland Mauritius.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885